

VÄINÖ LEHTONEN

MITEN YMMÄRRÄN ELÄMÄN KOULUN

TAMPEREELLA 1944

P. E:N KANNATUSLIITTO

MITEN YMMÄRRÄN
ELÄMÄN KOULUN

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1944 painoksesta.

Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut jäädä alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, Kristosofian Polulla II, s. 304.)

Lahdessa heinäkuussa 2014
Jaakko Kesävuori

MITEN YMMÄRRÄN ELÄMÄN KOULUN

KIRJOITTANUT

VÄINÖ LEHTONEN

TAMPEREELLA 1944

P. E. N. KANNATUSLIITTO

Painettu 1944
Tampereen Työväen Kirjapainossa

SYDÄMENI KIITOLLISUUDELLA JA
RAKKAUDELLA OMISTAN NÄMÄ RIVIT
OPETTAJALLENI JA VELJELLENI
J. R. HANNULALLE.

SISÄLLYS:

	Sivu
Alkusana	7
I. Ihminen, Jumalan kuva	9
II. Jumalan poika ihmisen pojaksi	32
III. Elämän koulu	54
IV. Maakauden vaikeudet	78

ALKUSANA.

»Elämä on koulua», sanovat viisaat. Se on viisaasti suunniteltua kehitystä ja kasvamista täydellisyteen. Ja mikä on täydellisyys? Ihmisen kannalta täydellisyys on täydellisen ihmisen muodostuminen. Jumalan tajunnassa elää kuva täydellisestä ihmisestä. Se on jumalallinen aatteilu Maailmansielu, kosmillinen Kristus. Tämän perikuvan mukaan Elämä yrittää luoda täydellistä ihmistä, Mestaria. **Mutta** koska elämän syvin olemus on vapaus, tulee ihmisen osata vapaaehtoisesti asettua elämäkoulun kasvatettavaksi. Kun hän **kuitenkin** vapaana olentona voi tietämättömyydessään ja taitamattomuudessaan vastustaa Elämän tahtoa, syntyy hankausta ja vaikeita tilanteita hänen ja koko ihmiskunnankin osalle. Siksi tämäkin mahdollisuus on otettu huomioon luomissuunnitelmassa, joten vaikeina ajan kohtina järjestetään apua vaaraan joutuneelle ihmiskunnalle. Tämä apu on tullut suurten henkisten lähettien ja jumalanpoikien muodossa. Tätä valoa on koko ihmiskunta kutsuttu vastaanottamaan, mutta ensisijassa se on tarkoitettu sen valistuneimmille yksilöille, niille, jotka ovat henkisesti siksi hereillä, että kykenevät

näkemään jumalallisen valon tarpeellisuutta ja välttämättömyyttä. Nämä pienet »valittujen» ryhmät voivat muodostua ytimiksi, joista kasvaisi uusi inhimillisempi sivistys, ja todellinen henkinen kulttuuri pääsisi onnellistuttamaan ihmiskuntaa. Tätä tarkoitusta varten tuli maailmaan Pekka Ervastin kristosofinen sanoma ja hänen edellään tietä raivaamaan H. P. Blavatsky ja koko teosofinen liike.

Monien vuosien kuluessa olen parhaan ymmärrykseni mukaan yrittänyt ymmärtää ja sulattaa teosofis-kristosofista sanomaa, jonka tuloksena ovat seuraavat esitelmät.

I.

IHMINEN, JUMALAN KUVA.

Svedenborg kuvailee kirjassaan Taivas ja helvetti, miten taivas hänen näyissään kuvastuu ihmisen muotoisena. Taivaan eri osastot ovat samassa järjestyksessä kuin ihmisruumiin eri osat ja jäsenet. Tämä kuvaus merkinnee nähtävästi vertauskuvana sitä, että ihminen on, niinkuin pyhissä kirjoissa sanotaan, Jumalan kuva, kuin jäljennös taivaasta. Niinhän Pekka Ervast selittääkin, että ihmisen muoto tässä meidän kosmoksessamme, tässä aurinkokunnassa, on siinä elävien tajuntojen perusmuoto. Ihmisruumis on lahja enkeleiltä, jotka ovat sen luoneet maailmansion aatteilun mukaan. Eikä ainoastaan ruumis, vaan ihminen kaikkine periaatteineen on jumalallisten luomisvoimien yhteistyötä, päämääränä muodostaa taideteos, jonka kautta ja avulla Jumala voisi ilmentää itsensä.

Tarkastelkaamme nyt tätä ihmistä ja sen eri periaatteja teosofis-kristosofisen tiedon ja elämänymmärryksen valossa.

Huomaamme ensinnäkin, että kun kehitys on saapunut ihmiseen, on samalla saavutettu jota-

kin pysyväistä muodonkin puolesta, Muu luomakunta, eläin- niinkuin kasvikutakin ovat hyvin lajirikkaita. Mutta niiltä puuttuu inhimillinen minuus. Sitävastoin alkeellisimmassakin ihmisessä on jotakin kuolematonta, joka erottaa hänet muusta luomakunnasta. Hänellä on kuolematon minuus taivaassa, joka merkitsee, että hän yksilöllisenä tajuntana on tullut määrääväksi tekijäksi omassa kehityksessään.

Ihmisen muodostaa kolme tekijää: jumalallinen monaadi, inhimillinen minuus ja päivätajuinen järkinä. Pitkien kehityskausien aikana on jumalallinen monaadi tunkenut aivankuin tuntosarven yhä syvemmälle aineeseen, kunnes lopulta kivi-, kasvi- ja eläinkunnan kautta on syntynyt jossain määrin omatoiminen tajunta, astraalinen tai astromenttaalinen eläintajunta, joka pienessä määrin voi tehdä omia havaintoja, sekä ottaa oppia ulkomaailmasta. Tämän eläintajunnan huippukohta on saavutettu, kun jokin ulkopuolinen havainto on sen niin järkyttänyt, että se on joutunut aivankuin huutamaan apua ja lisää valoa synnyttäjältään, jumalalliselta monaadilta. Silloin Jumala armahtaa eläintä ja inhimillinen minuus syntyy älyn tasolla. Ihminen on silloin samalla ensimmäisessä asteessaan syntynyt.

Ihmisellä on siis kaksi minää, inhimillinen minuus, kuolematon korkeampi minämme älyn tasolla, sekä tämä päivätajuinen minämme, joka toistaiseksi on kuolevainen. Korkeampi minuus

on nyt varsinainen minuutemme, joka aina uudessa jälleensyntymässä heittää kuin varjon itsensä alas aineen maailmaan tämän päivätajuisen minämme muodossa. Inhimillinen minämme on kuin varastohuone, johon kootaan kokemukset jokaisesta persoonallisuudesta.

Nyt on kuitenkin huomattava, ettei ihmisellä sittenkään ole kuin yksi minä; sillä tämän päivätajuisen minuutemme muodostaa sielumme sisältö, mielikuvi- ja tunne-elämä. Pekka Ervast selittääkin, että jos osaamme kokonaan hiljentää sieluelämämme kaikki liikahdukset, niin me sittenkin tiedämme olevamme minuuksia, tiedämme olevamme kuolemattomia olentoja, jotka emme voi hävitä olemasta. Tämä todistaakin, että meidän minuutemme on niin kiedottu mielikuvi- ja tunne-elämämme, ettemme tavallisissa oloissa huomaa sen ikuista, jumalallista luontoa.

Mitä sitten on mielikuvi- ja tunne-elämä? Pekka Ervast selittää jälleen, että se on elävää voimaa, enkelivoimaa, jolla on itsessään elämää, joka toimii meistä riippumatta... Henkinen kehitys on nyt myöskin sitä, että opimme tätä voimaa hillitsemään. Meillä on tämä karkea ruumis aivoineen ja eetteriruumiineen myöskin sitä varten, että manas, järki, meissä voi sen hitaan toiminnan avulla oppia hillitsemään tuota mielikuvi- ja tunne-elämää, taltuttaa ja alistaa sitä järjen käytettäväksi.

Teosofisista kirjoista luemme, että meillä on tämän karkean ruumiin lisäksi eetterinen, astraal-

linen ja menttaalinen ruumis sekä lisäksi korkeammat verhot. Varsinkin myöhemmässä teosofisessa kirjallisuudessa kuvataan, **kuinka** eri olemissen tasoilla aine jatkuvasti ohenee, mitä korkeammille tasoille tullaan. Samoin ohenevat ihmisen käyttövälineet, joten esim. manasiset ja buddhiset verhot ovat aivan saippuakuplan kaltaisia. Ihminen kaikkine periaatteineen on siis aineellinen ilmiö, niin että henkikin lopulta vaan on eräänlaista hienoa ainetta.

Pekka Ervast selittää kuitenkin vedoten H. P. Blavatskyn opetukseen, ettei asia ole siten. H. P. B. ei puhunut materialismin puolesta, vaan sitä vastaan. Myöhempi teosofinen kirjallisuus on väärinkäsityksillään ja psyykkisiin tutkimuksiinsa vedoten tehnyt teosofiasta eräänlaista henkistä materialismia.

H. P. B., eritellessään ihmisen periaatteja, puhui fyysillisestä ruumiista, sen eetterisestä kaksoispuolesta, praanasta ja kaamasta. Hän ei puhunut astraaliruumiista tavallisen ihmisen yhteydessä, vaan kaamasta eli himoprinsipiästä. Kaama asuu elävän ihmisen veressä, mutta kuoleman jälkeen se muuttuu kaamaruupaksi, himoruumiiksi.

Tavallisella ihmisellä ei ole organisoitua astraaliruumista. Sen sijaan hänellä on mielikuvitusvoima, tshitta. Nukkuvassa siirtyy minätietoisuus tshittan yhteyteen. Koska se on itsestään elävää, se loihtii jatkuvasti kuvia, joten

unet useimmiten ovat sekavia ja vailla järjestyttä.

Jos ihminen hankkii valtaa ajatustensa yli, muuttuvat unetkin järkeviksi.

Tämä johtuu siitä, että hän vie nyt osan eetteri-aivoistaan tshittan yhteyteen. Täten hän uni-elämässäänkin voi hillitä mielikuvitustaan jonkun verran, koska hänellä nyt on jonkinlainen järjellä varustettu astraaliruumis. Siinä saattaa toimia jossain määrin muisti. Muistin ominaisuus on sama kuin aineen: säilyttäminen ja varastoinen. Se on muistieetterin toimintaa ja ilman sen hillitsevää voimaa on mielikuvitus järjetöntä.

Pekka Ervast antaa mielenkiintoisen ja valaisevan kuvan mielikuvitusvoiman luonteesta. Jos asetamme — hän selittää — tuota tshittaa kasan etemme ja asetumme sillätavalla sen kanssa kontaktiin, että joka hetki tiedämme, mitä siinä liikkuu, ja sitten pistäisimme tuota kasaa jonkunlaisella astraalineulalla, niin huomaisimme, että siinä syntyy itsestään kuvia, jotka yrittävät kaikilla mahdollisilla tavoilla selittää tuon piston syytä. Näitä kuvia syntyisi aivan rajattomasti ja hirmuisella nopeudella.

Todellisuudessa mielikuvitus toimii meissä tähän tapaan. P. E:n kuvauksen mukaan voimme esim. lukea kirjaa, kun ulkona kuulemme menevän palokunnan. Mielikuvitus loihtii heti kuvan tulipalosta ja sen mahdollisista onnettomuuksista.

Samalla hetkellä voimme ajatella, miten jännittävä tämä kirja on.

Mielikuvitusvoiman luonteesta johtuu, että me olisimme aivan avuttomia, ellei meillä olisi tätä fyysillistä ja eetteristä ruumista, joiden avulla voimme mielikuvitustamme hallita. Sentähden ihmiskehityksen oli tultava aineen tasolle, että meillä olisi edessämme pysyviä muotoja, jotka eivät alituiseen muutu.

Varsinaisen sieluelämämme muodostaa siis mielikuvitus. Sitä kiihoittaa etenkin kaama, himo-elementti, meissä oleva eläin. Se on peräisin menneestä kehityksestämme, joka karmana seuraava meitä. Se on monipuolinen voimakokoomus, käsittäen himojemme ja halujemme kaikki vivahdukset. Jos eläin saa meissä vallan, osaa se asettaa mielikuvituksen niin pauloihinsa, että meistä tuntuu, kuin tämä juuri olisi persoonallinen minämme. Sentähden totuudenetsijällä on edessään ankara työ, että hän oppisi arvostelemaan ja valikoimaan mielikuviaan, mikä voima kulloinkin on sitä kiihoittamassa.

Tshitta on sekä tunnetta että ajatusta. Niinpä P. E. selittääkin, ettei näitä voida kokonaan erottaa toisistaan. Ei ole ajatusta ilman tunnetta eikä päinvastoin. Siksi se ottaakin herkästi vaikutteita ei vain kaamasta, vaan myöskin niitä jotka tulevat korkeammasta minästä. Tuleva kehityksemme tähtääkin siihen, että tshitta osaisi olla kontaktissa niihin vaikutteihin, jotka tulevat

hengen yläilmoista, — totuuteen, Jumalaan päin. Sillä imaginatio, kuvia luova mielikuvitus juuri on se maagillinen momentti, joka saa ihmisen tekemään näkymättömiä tekoja, kuten Uudessa Testamentissa sanotaan —, jos korkeampi tahto sitä ohjaa. — Kun totuudenetsijän hengessä herää usko Jumalaan, silloin korkeampi tahto ohjaa mielikuvitusta ja syntyy näkymättömiä tekoja.

Tästä ehkä alkaa selvitäkin tämän persoonallisuuden arvo ja merkitys. Monadi, taivaallinen poika meissä on miljoonien vuosien työn tuloksena enkelien avulla saanut luoduksi tämän ajattelevan ihmisen, jolla on kanava — joskin heikko — auki itseänsä kohti. Tämä persoonallisuus on itsetietoisien jumalan ensimmäinen itu, jolla on jumalalliset mahdollisuudet. Tämän kautta ja tässä jumalanpojalla on mahdollisuus ilmentää itsensä. Ainoastaan tässä henki voi saada yliotteen aineesta ja kehittyä luovaksi jumalaksi.

Ihmisen persoonallisuuden muodostaa siis tämän fyysillisen ruumiin lisäksi eetteriruumis ja tämä astraalis-menttaalinen prinssiippi, joka ei vielä ole organisoitu ruumis, vaikka se on siksi tuleva. Yhdistävänä prinssiippinä näiden välillä on praana, elämä, elämänvoima. Se toimii kullakin tasolla tuon elämäntason vaatimuksiin soveltuvana. Se on auringon elämänvoima, jota H. P. B. nimittää aatman säteilyksi.

Fyysillisen ruumiin toiminnan pääpiirteissään tunnemme. Siinä on kuitenkin ihmeellisyyksiä,

joita sietää **huomioida**. On sanottukin, ettei ihminen voi mitään keksiä, jota ei jo olisi olemassa hänen ruumiissaan. Sivumennen sanoen meidän järjestetty yhteiskuntaelämämme on hatara kuva omasta ruumiistamme. Niinkuin yhteiskunnassamme ovat hallinto-, opetus- ja talouselimet, ovat ruumiissamme vastaavasti pienet aivot sympaattisine hermoineen hallintoelimenä, isot aivot opetuseliminä, ruuansulatus ja verenkierto talouseliminä. Ruumiimme toimintaan kuuluu vielä hengitys, joka jatkuvasti pitää ruumiin sisäisesti puhtaana ja toimintakykyisenä ja joka on niin tärkeä tekijä, ettemme hetkeäkään tule toimeen ilman puhdistavaa happea. Joogaopista tiedämme, että hengitys ruumiissamme on se tekijä, joka todellisuudessa ohjaa ja hallitsee kaikkia muita keskuksia.

Nykyisissä yhteiskunnissamme ei hengitystä vastaavilla elimillä ole ollut tunnustettua sijaa. Ei ole tunnustettu sitä elintä, joka puhdistaisi yhteiskunnan sisäisestä kuonasta. Siksi onkin ollut välttämätöntä toimittaa yhä uudistuva verellä pesu sotien ja teloitusten muodossa. Sillä hengitystä vastaa yhteiskunnassa totuudenetsijän vakava ryhmä, joka itseään kasvattamalla antaa jumalallisten aatteiden ruumistua yhteiskunnassa.

Eetteriruumis on se voimaruumis, jonka kautta praana virtaa fyysilliseen ruumiiseen. Kiinteässä ruumiissamme on vastaavaisuuksina elimiä, joi-

den avulla elämänvoima fyysillistyy ja tulee kemialliselle tasolle. Siinä on rauhasia, esim. perna ja maksa, joiden avulla valmistuu veri. Ne eetterivoimat, jotka näiden rauhasien kautta virtaavat ruumiiseen, eivät tule ainoastaan jonkunlaisina sähkövirtoina ja hermovoimina, vaan muuttuvat suorastaan kemiallisiksi elementeiksi, esim. verisoluisiksi. Niinpä perna, jonka kautta eetteriruumis varsinaisesti vaikuttaa, valmistaa valkoisia verisoluja, jotka ovat kuin aistimus-eetterin ruumistumia. Maksa valmistaa punaisia verisoluja, ja sen kautta tunneprinsiippi pääsee toimimaan kiinteässä ruumiissa. Sen avulla siis myöskin minätajunta asuu veressämme, sillä kuten sanoimme, minuus toimii päivätajunnassamme juuri tunne-ajatusprinsiipissämme, tshit-tassa.

Eetterivoimat toimivat ruumiissamme vielä monien sisäeritteisten rauhasien kautta, jotka erittelevät vereemme pieniä määriä aineita, n.s. hormoneja, joiden avulla järjestyy erilaiset ruumiin toiminnat. Kaikki tämä tapahtuu ilman, että me tajuntoina voimme niihin sanottavasti vaikuttaa. Ruumiimme on siksi vanha ja viisas, ettemme voi muuta kuin seurata sen toimintaa ja ottaa siitä oppia. Se on enkeleitten valmistama taideteos ja lahja meille.

Eetteriruumista sanotaan myöskin karman käyttövälineeksi, koska se kussakin jälleensynty-mässä muodostuu karman käskyjen mukaiseksi,

sisällyttäen itseensä ne tavat, tottumukset ja taipumukset, jotka menneisyyden hedelminä tuomme mukamme. Sanotaan sen olevan ulosvaluma syyruumiista, auramunasta. Voisimme ehkä sanoa, että eetteriruumis on menneisyyden muistikuva ja ennustus tulevasta kehityksestämme. Se on voimakokoomus, jonka kautta ja avulla fyysillinen ruumis on elävä. Karmallisuudelta luonnoltaan se on muistikuva menneistä elämistä ja ennustaa tulevaa kehitystämme, koska sanotaan, että meidän on siitä valmistettava kuolematon ruumiimme. Se, samoinkuin syyruumiskin, on mysteeri, jota ei ole tarkemmin selitetty. Pekka Ervast mainitsee, että syyruumis, aurinen muna, joka elää jälleensyntymästä toiseen, on rakennettu hienoimmasta eetteriaineesta, muistieetteristä. Tästä selviää, ettei ihmisen rakenne ole niin yksinkertainen, kuin se on myöhemmässä teosofisessa kirjallisuudessa kuvattu.

On siis tehtävä ero aineen ja hengen välillä. Henki ei ole ilmennyt, se on salaisuutena Absoluutissa. Aine on ilmennyt, samoin tajunta. Ilmennyt tajunta on se elämän silta, joka yhdistää hengen ja aineen. Aineen ilmennys käsittää fyysillisen ja eetterisen maailman muotoja. Tajunnan ilmennys taas on liikettä, väriä, elämää, ajatusta. Aine säilyttää ja varastoi. Tähän kuuluu myöskin muisti, joka on eräs eetterin ominaisuus. Niinpä P. E. selittääkin, että tuo aurinen

muna on ihmisen pienoismaailman ulkopiiri, johon henki on aikojen aamulla ristiinnaulinnut itsensä. Sillä on aineellinen perusta, vaikka ihmisen henki ei olekaan sen sisällä kuin vanki, vaan on tähtenä sen ulkopuolella.

Tajunnan ilmennys on sitä vaikutusta, mikä esim. selvänäköiselle silmälle näkyy elävästä olennosta. Se on kuten sanottu, väriä, liikettä ja elämää. Siksipä selvänäkijät, katsellessaan ihmisen auraa, näkevät tunteita ja ajatuksia väreinä. Viha saattaa näkyä tulipunaaisena ja autuus taivaansinisenä. Tunteet eivät tietenkään ole näitä värejä. Tunteet ja ajatukset ovat todellisuuksia siellä takana, mutta ne ilmenevät väreinä ja riippuu asianomaisen katselijan omasta sieluntilasta, minkä värisinä hän ne näkee. Tämä on tajunnan ilmennystä ja on se ilmiöllinen todellisuus, vaan ei aineellinen.

Sanottakoon samalla, ettei maailmankaikkeus silti ole dualistinen, sillä henki ja aine ovat lähtöisin tuntemattomasta jumaluudesta, luvuttomuudesta, josta ilmennyksen aikana syntyy lukuja, moninaisuutta.

Voisimme vielä Pekka Ervastin tavalla jakaa tämän ihmisen tajuntapuolen kolmeen osaan, jolloin saamme korkeamman minän eli enkeliin, päivätajuisen minän ja eläimen. Fyysisessä ruumiissamme niillä on vastaavaisuutensa siten, että enkeli vaikuttaa sydämen kautta, päivätajuinen minuutemme aivojen kautta ja eläin

vatsan kautta. Näiden toimintakanavat ovat tietysti yhteydessä aivoihin, mutta niiden vaikutus ilmenee siten, että esim. kaunis tunne ja rakkaus tuntuu sydämessä.

Nyt meillä on **siis** tuo mielikuvitusvoima, tshitta. Sitä on meidän ruumiimme joka solussa ja aurana ympärillämme. Sitä on elämänvoiman läpikutkemana meillä veressä. Ja tämä tshitta on juuri meidän sielumme sisältö, meidän päivätajuinen minämme. Siihen vaikuttaa sekä enkeli että eläin. Se luo mielikuvia saamiensa kiihoitusten mukaan ja meidän sisäinen, todellinen minuutemme on katselijan asemassa. Sillä on mahdollisuus valikoida noita kuvia. P. E. näyttää esimerkin eräässä esitelmässä, miten mielikuvituksen toiminta voi viedä meidät harhaan. Jos tiellemme tulee ihminen, niin eläin meissä tekee siitä havaintoja vatsassa olevan hermokimpun avulla. Havainnon laatu on joko mieluinen tai epämieluinen eläimellemme. Tshitta vastaa saamaansa kiihoitukseen ja mieleemme nousee vastaavia kuvia tuosta henkilöstä. Tämä on **kuitenkin** harhaa, sillä se ei ole minä, joka reagoi, vaan hermokimppu navan kohdalla ja tshitta, joka puolueettomana voimana vastaa samaansa kiihoitukseen. Hermojemme yli ei meillä ole välitöntä valtaa, mutta mieleemme nousseita kuvia me osaamme valikoida. Edessämme on toivottomalta näyttävä työ, oman mieleemme voittaminen niin, ettei se herätä mieluisia tai

epämieluisia kuvia kanssaihmisistämme. Emme opi veljeyden lopullista läksyä, ennenkuin olemme saaneet valtaa oman mielemme yli niin, että osaamme puolueettomasti arvostella ja valikoida siinä syntyneitä kuvia.

Tutkiessamme persoonallisuuden lähintä kehitystä on meidän tutustuttava puhdistuksen tiehen. Tulemme myöhemmin koskettelemaan elämän koululuonnetta, mutta nyt voimme tarkastella puhdistuksen tien vaikutusta sekä tajuntamme eri tiloihin että fyysillis-eetterisen käyttövälineemme voimiin.

Jeesus sanoo: »Ellette synny vedestä ja hengestä, ette pääse taivasten valtakuntaan.» Vedestä syntymisellä ymmärretään puhdistuksen tietä, joka aikanaan johtaa hengestä syntymiseen. Tämä tie jakaantuu luonnostaan jaksoihin, koska se on kehitystä ja viisastumista kokemuksissa ja tiedoissa. Se tie on ihmisessä itsessään. Se on persoonallisen ihmisen puhdistumista ja laajentumista, sekä vapautumista harhojen lumouksesta.

Olemme tottuneet jakamaan ihmisen seitsemään periaatteeseen, joista neljä alemmalla muodostaa persoonallisuuden ja kolme ylempää yksilöllisen, kuolemattoman ihmisen. Tämä jako ei ole ehdoton, sillä P. E. sanoo, että tarkasti ottaen saadaan jopa kaksitoista periaatetta, riippuen miltä kannalta ihmistä katsellaan. Niinpä käytetään jakotapaa ruumis, sielu ja henki. Samoin jakaa P. E. ihmistajunnan kolmeen asteeseen selitelles-

sään Kalevalan mysterioita: päivä-, uni- ja sisätajuntaan. Päivätajunnassa elämme valveilla ollessamme, unitajunnassa nukkuessamme ja sisäeli salatajunnassa nukkuessamme unetonta unta.

Puhdistuksen tielle pyrkiminen edellyttää vakavaa etsijämieltä. Etsiminen saattaa ensin olla hapuilevaa järkevän elämänyymmärryksen etsimistä. Lopulta se voi käydä kiihkeämmäksi, kunnes kohtalon johtavat voimat heittävät eteen elämänkatsomuksen, joka tyydyttää. Meidän päivinämme se on kristosofinen elämänymmärrys. Se voi johtaa ratkaisevaan päätökseen, jolloin ihminen antaa itsensä totuuden löytämisen lunnaaksi. Hän astuu päättävästi puhdistuksen tielle, että hänestä tulisi astia, johon jumalallinen viisaus voisi valua ja häntä voitaisiin käyttää Mestarin työssä ihmiskunnan pelastamiseksi.

Voimme katsella puhdistuksen tietä ensin Kalevalan esityksen ja ihmistajunnan pohjalta ja sen jälkeen ruumiin eetterivoimien kannalta, sillä henkinen kasvu on jatkuvaa lunastustyötä ja samalla aineen magian voittamista omassa ruumiissamme.

Kalevalan mysterioiden mukaan puhdistuksen tie jakaantuu kolmeen jaksoon kolmen tajuntatilan mukaisesti. Näitä askeleita nimitetään ansiotöiksi. Salatajunnan kätköissä on Pohjanneito, korkeampi minuus, ja ansiotöiden tarkoituksena on persoonallisuuden puhdistaminen ja

kanavan aukaiseminen tämän kuolemattoman minuuden luo.

Ensi askel on päivätajunnan puhdistaminen. On hiihdettävä Hiiden hirvi ja kynnettävä kyinen pelto. Päivätajunnan oleellisin ominaisuus on ajatus, ymmärrys. Se on kuin Hiiden hirvi, joka omavaltaisesti laukkaa minne haluaa ja mikä pahinta, se enimmäkseen laukkaa pahan palveluksessa. Siksi se on otettava kiinni lennostaan ajatusten keskittämisen ja mietiskelyn avulla ja opetettava palvelemaan isäntäänsä ihmistä. Alempi ymmärrys on samalla kuin kyinen pelto, jota Hiisi on ennen kyntänyt. Se on ollut itsekkyyden ja pahan palveluksessa. Ennen ei sitä helposti huomannut, mutta puhdistuksen tiellä asiat selvenevät. Ohjaillessaan ajatuksiaan oikeille raiteille ihminen huomaa, miten nousee »kyitä kynnökselle». Kyntäjän on kuitenkin pukeuduttava rehellisyyden rautavaippaan ja kyntäminen suoritettava totuuden kultaisella auralla, ettei hän joudu harhojen ja valheiden saaliiksi. Ehdoton totuus ja rehellisyys itselleen ja Jumalalleen olkoon hänen ojennusnuoranaan.

Toinen ansiotyö koskee unitajunnan puhdistamista. On suistettava Tuonen karhu ja Manalan susi. Unitajunta käsittää paitsi mielikuvitus- ja tunne-elämän, myöskin himojemme alitajunnallisen varaston. Se on sutta ja karhua muistuttava peto meissä. Tämä on suistettava ja ohjattava, kesytettävä. Sekin työ tapahtuu

mietiskelyn avulla. »Ajatuksissa on luotava koski» — selittää Pekka Ervast — »se on mieli-kuva jostakin tunteesta täydessä kuohussaan ja kivellä keskellä koskea on tehtävä teräksestä suitset; toisin sanoen on opittava näkemään se järkipерäinen ajatus, joka kuvitellun tunteen asettaa». Näin ihminen oppii vähitellen ohjailemaan tunne- ja himoluonnettaan. Kun tämän ajatuksen lujan päätöksen avulla siirtää uni-maailmaan, oppii hillitsemään petoja sielläkin.

Kolmas ansiotyö koskee salatajunnan puhdistamista. Salatajunta liittyy toimintansa puolesta eetteriruumiiseen ja siksi se on kauimpana päivätietoisuudesta. Siihen sisältyvät tottumukset, taipumukset ja kyvyt. Se on vaikeammin puhdistettava, sillä ihmisestä tuntuu, kuin hänen olisi muutettava oman ruumiinsa rakennetta. Ajatus ja tunne tottelevat minuutta verrattain helposti, mutta miten päästä käsiksi tottumuksiin ja taipumuksiin, jotka tuntuvat olevan meidän sisintä itseämme.

Kalevala antaa tähän neuvon: puhdistava voimakin on meissä itsessämme. On vaan osattava tämä voima vapauttaa. Salatajunta puhdistetaan ampumalla joutsen Tuonen mustasta joesta. Tämä joki on päivä-(uni-) ja salatajunnan raja ja se on musta, koska se on tajuton. Ja miten joutsen ammutaan? P. E. selittää: »Ampua Tuonelan joutsen merkitsee: upottaa tajuntansa sydämeen ja elähyttää se voimakeskus, joka

sydämessä piilee ja se voimakanava, joka sydämestä kulkee aivoihin. Kun tämä on tehty, on ihmisen sydän uusi ja koko ihminen kuin uudestasintynyt: hän on hyvä, hän on säälivä, hän on myötätuntoinen.» Ennenkuin ihminen tähän kykenee, on ensimmäiset ansiotyöt suoritettava. Sydämen ylpeys, viha ja ylenkatse on laulettava ulos. Lemminkäinen jätti nämä laulamatta ja sentähden »märkähattu karjanpaimen» tuli hänen tuhokseen.

Tarkastelkaamme asiaa vielä ruumiimme eetterivoimien kannalta. Ihmisinä olemme kokonaisia vain tässä ruumiissa asuessamme ja sentähden kaikki meidän ponnistuksemme ja saavutuksemme tulevat toimiviksi tämän fyysillisen ruumiin kautta. Tämä on yksi P. E:n opetusten perusteita. Varsinkin myöhemmässä teosofisessa kirjallisuudessa kuvataan fyysillinen ruumis vaatteen kaltaiseksi, jonka poisheittäminen on vähemmän merkityksellinen vaihe ihmisen kohtalossa. Samoin eetteriruomis esitetään etupäässä karkean ruumiin malliksi ja valinmuotiksi. P. E. sitävastoin painostaa fyysillisen ruumiin ensitärkeyttä ja sanoo nimenomaan, että se on ruumis ja sen voimat, jotka on lunastettava. Sillä näistä on ihmisen luotava kuolematon ruumis.

Muistamme, miten puhdistuksen tietä kuvataan neljällä askeleella: erottamiskyky, välinpitämättömyys epätodellisesta, kuusi hyvettä ja pelastuksen kaipuu. Pekka Ervastian mukaan esitetään

samat askeleet autuudenjulistuksissa. Erottamiskyky ilmenee julistuksessa: »autuaat ovat köyhät». Opetuslapseksi pyrkijä irrottaa sydämensä kaikesta maallisesta. Hän erottaa mammonan palveluksen Jumalan palveluksesta ja alistaa yhä enemmän aineellista rikkautta Mestarin työhön.

Julistukseen: »autuaat ovat rauhan rakentajat» sisältyy välinpitämättömyys epätodellisesta. Todellista ja kestäväää on ainoastaan taivastenvaltakunnan hengen mukainen elämä. Kaikki muu on epätodellista ja kestämatöntä. Rauhaa rakentamalla luomme jotakin pysyväistä ja ikuista.

»Autuaat ovat puhtaat sydämeistä» edustaa kuutta hyvettä. Sydämen puhdistaminen synnyttää henkistä murheellisuutta. Kylmyyden ja valanhimon hellitettyä otteestaan syntyy kuin sielullinen tyhjiö ja aistit vapautuvat näkemään Jumalan työtä elämässä. Tämä johtaa välittömästi pelastuksen kaipuuseen, jota edustavat autuudenjulistukset: »Autuaat ovat laupiaat» ja — »ne, jotka janoavat oikeamielisyyttä». Totuudenjano jo sinään on pelastuksen kaipuuta, mutta se tulee hedelmälliseksi itsetietoisella puhdistuksen tiellä.

Nämä autuudenjulistukset vastaavat ruumiimme neljää eetterivoimaa: kemiallista, magneettista, aistimus- ja muisti-eetteriä. Nämä eetterivoimat tekevät meidät eläviksi ihmisiksi. Ruumiimme kasvaa ja siinä tapahtuu lämpöilmiö

ja ruuansulatus. Tämä on kemiallisen eetterin toimintaa. Olemme sukupuoliolentoja, jolla voimalla on elämässämme keskeinen sija. Siinä toimii magneettinen eetteri. Aistimuseetteri taas rakentaa aistimemme ja muistieetterin voimasta olemme tajuisia ja muistavia olentoja.

Eetterivoimat toimivat meissä omien kosmilisten lakiensa mukaan, meidän ollessa enemmän niiden orjia kuin hallitsijoita. Puhdistuksen tie johtaa siis siihen, että näistä voimista tulee, ei käskijöitä, vaan palvelijoita. Voitettuina nämä voimat vakiinnuttavat asemaamme pyrkijänä. Ne muuttavat ponnistukset luonteeksemme. Autuudenjulistuksissa on esitetty ne keinot, joiden avulla me ylhäältäpäin, elämäntahdon mukaisesti pääsemme näihin eetterivoimiin käsiksi.

Ensimmäinen autuudenjulistus on tekemisissä kemiallisen eetterin kanssa. Kun ihminen tulee hengessään köyhäksi ja osaa pysyväisesti asettua sille kannalle, että hän inhimillisessä heikkondeissaan on samassa etsijän ja tutkijan asemassa kuin hänen heikoimmat veljensä, silloin hän voittaa tämän eetterin salaisuuden ja saavuttaa ainaisen nuoruuden. Vanhuskin voi olla sielultaan nuori, kun hän on elämän koulussa oppinut erottamaan todelliset arvot epätodellisista ja tullut hengessään köyhäksi. Hän osaa asettua jokaisen ihmisen kannalle, kun hänen sielunsa on tyhjentynyt väärästä omanarvon tunnosta. Huomaamme samalla tämän autuudenjulistuksen sisältyvän

Taivaallisen Isän ensimmäiseen käskyyn, sillä suuttuminen on pohjimmaltaan tekemisissä rik-
kauden ja köyhyyden eli yleensä elämän aineellis-
ten arvojen kanssa.

Rauhan rakentaminen on keino, jolla saavute-
taan oikea suhde sukupuolivoimaan. Kaikki
pakolliset, askeettiset menettelytavat tämän voi-
man hillitsemiseksi johtavat ihmisen väärälle
tolalle. Se on meissä oleva Pyhän Hengen voima
ja sen avulla avautuvat kanavat psyykkisten
voimien toiminnalle. Sentähden ainoa oikea
keino päästä sukupuolivoiman herraksi on pahan
probleemin käytännöllinen ratkaiseminen. Tämä
autuudenjulistus sisältyykin samalla neljänteen
käskyyn: »älä vastusta pahaa», sillä tämä on rau-
han käsky. Rakentamalla rauhaa osallistumme
aktiivisesti tämän käskyn toteuttamiseen ja sie-
luumme astuu nöyryys, joka auttaa lopullisesti
kieltäytymään vasemman käden tiestä.

»Puhtaat sydämeistä saavat nähdä Jumalan». Tämä autuudenjulistus koskee valo- eli aistimus-
etterin voittamista ja liittyy toiseen eli puh-
tauden käskyyn. Ulkomaailma ryntää sisääm-
me aistimiemme kautta kaikenlaisina kiusauksina.
Se ärsyttää heikkouksiamme kaikilla kauniilla —
ja miksei rumillakin asioilla. Sentähden tulee
sydän puhdistaa puhtailla veljesrakkauden tun-
teilla. Tästä seuraa Jumalan näkeminen. Alamme
vähitellen nähdä Jumalan työtä elämässä ja
Jumalan toisissamme. Aistimien valta ylitsemme

loppuu ja niiden kautta alkaa puhua Elämän Henki.

Muistieetterin voittamiseen liittyy autuudenjulistus: »Autuaita ovat, jotka janoavat oikeamielisyyttä». Se sisältyy Taivaallisen Isän kolmanteen käskyyn. Ehdoton rehellisyys ja oikeamielisyyys avaa muistin salaisuudet ja antaa avaimet menneisyyden tutkimiseen. Se lähentää persoonallisuutta kuolemattomaan minuuteen ja vie lopulta pelastuksen kaipuun täyttymykseen, taivaallisen ja maallisen ihmisen yhtymiseen. Se vie — Kalevalan kieltä käyttäen — ansiotyöt suorittaneen kosintaretkeläisen Pohjolan immen yhteyteen.

Tulemmekin nyt siihen, mihin alussa tähtäsimme, nimittäin jumalankuvan muodostumiseen ihmisessä. Puhuimme jo, miten tuo aurinen muna on kuolemattoman ihmisen aineellinen perusta, jälleensyntyvän minän maailmansysteemin ulkopiiri, johon jumalanpoika aikojen aamulla on ristiinnaulinnut itsensä, kuten P. E. selittää. Tämä syyruumis on korkeammassa eetterissä oleva mysterio, jossa ja jonka kautta jumalankuvan tulee ilmentyä. Tämä kuva on tavallaan se ikuinen kuolematon ruumis, kirkastettu ruumis, jonka yli kuolemalla ei ole valtaa.

Mitenkä kuolevainen persoonallisuus voi luoda kuolemattoman ruumiin? Kristuksen avulla. Kuolemattomuuden pitää ulottua persoonallisuuteen asti, ennenkuin kuolematonta ruumista

voidaan rakentaa. Jeesus Kristukselta ihminen saa kuolemattoman ruumiin siemenen ja sentähden ihmisen tulee kulkea henkisen uudesti-syntymän kautta. Vasta kun Kristus on elävänä ihmisen päivätajunnessa, hän voi sanoa omaavansa kokemusperäistä tietoa kuolemattomuudesta.

Pekka Ervastian mukaan ihminen tulee ensimmäisessä vihkimyksessä itsetietoiseksi tästä fyysillisestä maailmasta. Hän tulee tietämään, että aineellisen elämän peruslaki on veljesrakkaus. Kaikki olennot ovat saman Isän lapsia ja veljiä keskenään. Tässä on samalla persoonallisuuden kuolema tullut voitetuksi, sillä kuolematon minuus on siihen yhtynyt, ja ihminen tietää olevansa jumalan poika. Hän tietää nyt kokemuksesta, että persoonallisuuden arvo on siinä, että se osaa päivätietoisuudessaan läpikäydä kuoleman prosessin ja antaa jumalanpojan pelastaa itsensä. Sillä hänessä on nyt Kosmillisen Kristuksen piirustukset ja sen mukaan hänen tulee rakentua.

Nyt kun jumalanpoika on päässyt tietoiseksi fyysisessä maailmassa, avautuu ihmiselle pitkä, täydellisyyteen vievä polku. Tämä persoonallinen itsetietoisuus on voitettava taso tasolta, kunnes jumalallinen monaadi on saavuttanut persoonallisen itsetietoisuuden ja tullut luovaksi jumalaksi, joka korkeimmassa vihkimyksessä voi nousta Isän yhteyteen.

Korkeaa tarkoitusta varten on ihminen luotu.

Kaukaiselta ja saavuttamattomalta näyttää sen toteutuminen. Mutta jumalalliseen järjestykseen kuuluu avunannon laki. Niinkuin ihmiskehitystä sen alkuhetkestä asti on korkeampien voimien taholta valvottu, kunnes ajatteleva minus on nähnyt päivänvalon, samoin sille on myöhemminkin osoitettu tie, jota sen tulee kulkea. Valkoinen Veljeskunta on lähettänsä, profeettojensa kautta valvonut, ettei henkisen kehityksen tie pääsisi häipymään ihmisten näkyvistä. Jeesus Kristuksen työn kautta avattiin kokonaan uusi liitto, uusi Tie, joka asettaa ihmisen aivan uuteen asenteeseen ja uusiin velvollisuuksiin elämässä. Teosofis-kristosofisen sanoman ja sen kosmillisen vuodatuksen kautta, jossa Pekka Ervast oli keskeisenä henkilönä, tuo tie ja kaikki sen mahdollisuudet ovat entisestään selventyneet, syventyneet ja käytännöllistyneet. Elämä on ihmiseen nähden käynyt entistä velvoittavammaksi.

II.

JUMALAN POIKA IHMISEN POJAKSI.

Ihmisen olemassaolon tarkoitus on, että Kristustajunta, Jumala, Isä, voisi ilmentää itsensä. Tämä ilmennys käy mahdolliseksi aineen välityksellä, joka voi antaa aatteelle muodon. Jumalallinen monaadi, jumalanpoika ei ole itsetietoinen, ennenkuin se on tullut myöskin ihmisen pojaksi. Ilmenneen olemassaolon kaksi napaa, henki ja aine ovat sillätavalla erilaisia, että henki sisällyttää itseensä mahdollisuutena jumaltietoisuuden, aine taas persoonallisen itsetietoisuuden. Henki edustaa äärettömyyttä, vapautta, autuutta, aine rajoitusta, muotoa, kärsimystä. Siksipä sanotaankin kehityksen olevan sitä, että jumalanpoika on ristiinnaulinnut itsensä aineeseen. Koska sekä henki että aine ovat alkuperältään yhtä puhtaita ja jumalallisia, on kuin aineen salaisuus olisi niin syvä, että henki vasta sen kautta löytää itsensä. Äärettömän, vapaan jumaltietoisuuden täytyy rajoittua ja tulla vangituksi, ennenkuin itsetietoisuus syntyy. Tässä on myöskin pahan alkusyy, sillä rajoitus synnyttää muotojen moninaisuuden. Se vastustava voima, joka on aineessa,

synnyttää erilaisuutta ilmenneessä elämässä, hankausta ja lopulta taistelua. Niin sanoo Paavalikin, että henki taistelee lihaa vastaan ja liha henkeä vastaan. **Ns. pahan alkuperä on siis yhtä jumalallinen kuin hyvänkin, koska molemmat ovat välttämättömyyksiä kehityksen eräällä kohdalla.** Ero on siinä, että hyvä on ikuista, paha ajallista. Paha ilmenee vain kehityskaaren alimmalla kohdalla. **Mutta silloin on vaara olemassa, että pahan mahti kasvaa niin suureksi, että syntyy kuin toinen jumala, aineen jumala, pahahenki, joka saa ravintonsa ihmisten himoista ja haluista ja painaa kehityksen pyörää syvemmälle kuin mitä ehkä jumalalliseen suunnitelmaan alkuaan kuului.** Kärsimys ja pahuus käyvät silloin luonnottoman suuriksi, niin että henki on menettämäsillään otteensa **mahtavaksi paisuneesta aineesta.**

Jo aikaisemmin olemme seuranneet ihmisen persoonallisuutta, joka tajunnan ja aineen yhteistyön tuloksena antaa toimintakentän jumalan pojalle. Tarkastelkaamme nyt Pekka Ervastian opetusten valossa, mitä suurissa enkelijärjestöissä on tehty hyväksemme ennenkuin olemme ihmiseksi muodostuneet.

Rosenkreutziläisissä järjestelmissä puhutaan yhdeksästä enkelijärjestöstä. Ne ovat kypsä hedelmiä vanhemmista luomispäivistä ja kehitysjärjestelmistä. Jokaisessa luomispäivässä syntyy ihmiskunta, joka seuraavassa luomispäivässä toi-

mii enkelikuntana. Eivät kuitenkaan kaikki yksilöt saavuta täydellisintä ihmisastetta, joten osa jää aivankuin laiskanläksylle. Niinpä tässä maakaudessa esiintyy kolmen edellisen luomispäivän takapajulle jääneet jonkinlaisina kiusaajina ja pahoina henkinä, joita nimitetään Lusi-feereiksi, Ahrimaaneiksi ja Saatanoiksi. Ne taas, jotka jaksoivat seurata luomispäivän kehitystä ja tulivat ihmisiksi, muodostavat nyt enkelikuntia. Niinpä meidän ihmiskuntaamme sanotaan mestarien ihmiskunnaksi ja se merkitsee, että ne yksilöt, jotka tämän luomispäivän aikana saavuttavat mestari-asteen, muodostavat viidennessä luomispäivässä enkelikunnan.

P. E:n mukaan voimme luokitella nämä enkelikunnat nuorimmasta vanhimpaan seuraavasti: Kolmannen luomispäivän, kuukauden ihmiskunta muodostaa nyt enkelikunnan. Toisen luomispäivän, aurinkokauden, ihmiskunta muodostaa arkki-enkelikunnan ja ensimmäisen luomispäivän, saturnuskauden ihmiskunta alkijuuret. Muut enkelikunnat ovat kotoisin varhaisemmista kehitysjärjestelmistä ja muodostavat ne järjestyksessä vallat, mahdit ja herraudet, valtaistuimet, kherubimit ja serafimit. Näiden yhdeksän enkelijärjestön yläpuolella on vielä korkeampi kolminaisuus: Pyhähenki, Poika ja Isä, joten enkelijärjestöjä kaikkiaan on kaksitoista.

Tämä luokitus ei nyt merkitse sitä, että ihminen jumalalliselta luonnoltaan olisi enkelien alapuo-

lella. Ihminen jumalallisen monaadin kannalta on kaikkien enkelien veli, koska kaikki tajunnat ovat samasta ehdottomasta lähtöisin. Ero on tajunnan kehityksessä ja siinä vallassa ja mahdollissa, jolla monaadi, jumalanpoika, kykenee ainetta hallitsemaan ja siinä itseänsä ilmentämään. On myöskin huomattava, että Pyhähenki, Poika ja Isä merkitsevät tässä tapauksessa aurinkokuntamme luovia voimia, eikä maailmankaikkeuden kolminaisuutta. Emme me ihmiskunta sen paremmin kuin muutkaan tajunnat ole jumalallisen luontomme puolesta lähtöisin tämän aurinkokuntamme korkeimmasta hierarkiasta, Isästä, vaan maailmankaikkeuden ehdottomasta jumaltajunnasta, josta aurinkokuntamme korkein kolminaisuuskin on kotoisin.

Ihminen on tämän kehitysjärjestelmän tuote siten, että ensimmäisessä luomispäivässä kehityksemme kaari oli alimmillaan, kivikuntaa vastaavalla tasolla, jolloin hengen ääni oli heikoin. Jos teosofisin termein määrittelemme ihmisen kehitystä, saamme seuraavan asetelman, josta samalla huomaamme olevamme poikkeusasemassa. Ajatelkaamme, että eri luomispäivät muodostavat kaaren, jossa ensimmäinen ja seitsemäs ovat ylinnä, siitä alaspäin toinen ja kuudes, niiden alla kolmas ja viides, sekä neljäs alinna niiden keskellä. Tämä neljäs luomispäivä on aineellisin, se on kemiallisfyysillisellä tasolla ja siksi se on tämän kehitysjärjestelmän käänne-

kohta. Jos nyt kehityksenaalto oli ensimmäisessä luomispäivässä jonkinlaisena elävänä voimana, elementtaalikuntana, samoin toisessa ja kolmannessa, joskin vastaavasti aineellistuneena, muodostaa se tässä neljännessä luomispäivässä kivikunnan. Tajunta on siinä pimeimmillään. Viidennessä luomispäivässä sama elämänaalto muodostaa kasvikunnan, kuudennessa eläin- ja seitsemännessä ihmiskunnan. Tämä on luonnollinen kehityskulku. Tajunta on syvimmällä aineessa silloin, kun on kehitysjärjestelmän syvin kohta ja ihminen syntyy vasta kun planeettakin esiintyy korkeammassa olotilassa.

Meidän ihmisten kehityskulku on toinen. Meidän oman kehityksemme kannalta kehityskaaremme oli alimmillaan saturnuskaudessa ja tajuntamme tila pimeimmillään. Aurinkokaudessa tajuntamme oli jo herännyt eläyttämään kasvikuntaa, mutta planeetta sitävästoin oli laskeutunut älyntasolta tunnemaailmaan. Kuukaudessa sama elämänaalto elähytti jo eläinkuntaa, joten tajunnan tila oli kohonnut entistä korkeammalle, vaikka planeetta oli laskeutunut eetteritasolle. Tässä maakaudessa olemme siis saavuttaneet ihmisasteen, vaikka planeetta ilmenee syvimmillään.

Koska ainoastaan inhimillisen tajunnan syntyminen luo mahdollisuuden jumalanpojan ilmentymiselle, on ihmiskunta se tajuntajoukko, joka tästä kehitysjärjestelmästä kehkeytyy täydelli-

senä voittajana. Nykyinen eläinkunta saavuttaa ihmisasteen vasta viidennessä luomispäivässä, mutta olosuhteet ovat silloin jo toiset. Sen oma-aloitteinen, itsetietoinen tajunta ei ollut aineen syvimmällä kohdalla hereillä, joten se ihmiskunnaksi tultuaan on niitä kokemuksia köyhempi, jotka rikastuttivat nykyisen ihmiskunnan henkistä kehitystä sen eläessä vastaavassa ajankohdassa. Myöskin se luonnonmukainen elämänaalto, joka nyt elää kivikunnassa ja saavuttaa ihmisasteen seitsemännessä luomispäivässä, on ihmiskuntana meidän kokemuksistamme paljon jälessä. Heillä ei ole tietoa pahasta, joten he ovat niin kuin P. E. sanoo, enemmän »herran enkeleitä» kuin ihmisiä. Me sitävastoin olemme aivankuin lähetetyt maapalloa lunastamaan ja kaivamaan esille aineen syvimmän salaisuuden. Siksi P. E. sanookin, että me olemme osia kosmillisen Kristuksen ruumiista ja meidän inhimillinen syntyperämme on kaikkien enkelien yläpuolella. Olemme enkelijärjestönä ylemmän kolminaisuuden keskellä.

Kaikki kehitys on sekä työn että avunannon tulosta. Niinpä ei ihminenkään ole voinut tulla ihmiseksi omalla voimallaan ja työllään, vaan ovat siinä työssä olleet mukana kaikki enkelijärjestöt. Vaikka jumalanpoika sisällyttää itseensä mahdollisuutena oman ilmennyksensä, täytyy se enkelien avulla saattaa toimivaksi voimaksi.

Saturnuskaudessa laskettiin fyysillisen ruu-

miimme siemen. Sen tekivät ne enkelit, jotka täydelleen hallitsivat ainetta, valtaistuimet. He samalla herättivät monaadissamme aatman, ilmennyksen tahdon. Aurinkokaudessa laskettiin meidän eetteriruumiimme siemen. Sen tekivät herraudet. Samalla herätettiin monaadissamme buddhi, rakkauden kyky, mutta sen tekivät kahdeksas enkeliluokka, kherubiimit. Monaadissa heräsi kuin autuuden tahto, rajaton rakkaus, joka ei kohdistunut mihinkään määrättyyn objektiin, vaan oli puhtaasti aineettoman rakkauden abstraktio ihmisen monaadissa. Kuukaudessa saimme astraaliruumiin siemenen mahdeilta. Samalla korkein enkeliluokka, serafiimit, herättivät monaadissamme manaksen, järjen kyvyn.

Nyt huomattakoon, että aatma-buddhi-manas oli vasta kuin ensimmäisen herätyksen saaneena ituna, joka teki mahdolliseksi järkiminän heräämisen ihmisessä sitten kun alempien prinsiippien kehitys oli saapunut siihen kohtaan, että se kävi mahdolliseksi. Vasta kun se eläintajunta, joka sangen ohuella säikeellä oli sidottu monaadiin, joutui suureen sielulliseen hätään ja osasi aivankuin rukouksessa huutaa korkeampaa valoa, silloin aatma-buddhi-manas heräsi toimivaksi monaadissa ja ihminen ensimmäisessä asteessaan samalla syntyi.

Monaadimme, jumalanpoika meissä on mahdollisuusiltaan tietenkin rajaton, koska se on ehdottoman helmasta lähtöisin, mutta enkelien avulla

siinä herätettiin toimivaksi kolme ominaisuutta: ilmenemisen tahto, rakkauden autuus ja järjen kyky. Ne herätettiin määrättyssä järjestyksessä ja samalla pantiin alulle vastaavat periaatteet persoonallisuutta varten. Ilmenemisen tahdon syvin olemus on vapaus ja fyysillinen ruumis muodostettiin tätä vapautta ilmentämään. Ruumiimme siis, joka on toiselta puolen suurin rajoituksemme, on kuitenkin se olemuksemme puoli, jossa tämän vapauden tahdon pitäisi päästä oikeuksiinsa. Siksi onkin suurin rikos, minkä ihmiselle voimme tehdä, se, että riistämme häneltä tämän käyttövälineen. Ruumiimme on Pyhän Hengen temppeli ja siinä piilee kyky toteuttaa tämä aatman ominaisuus. Mestarin kirkastetussa ruumiissa se on toteutettuna. Häntä ei kahlehti aika eikä paikka. Aineen salaisuuden voittajana hän on saavuttanut täydellisen vapauden.

Buddhin ominaisuus on veljesrakkauden kyky. Tämän ilmentämiseksi rakennettiin eetteriruumis. Eetterivoimien avulla ilmenee tämä kyky luovana voimana, joka alkuperäisestä aineettomuudesta kehittyen osaa löytää rakkauden kohteita.

Manaksen ominaisuus on järki, totuuden tajuminen. Sen ilmentämistä varten luotiin astraliiruumis, astraalis-menttaalinen periaate. Ennen olemme jo kosketelleet tämän tshittan kuvialuovaa kykyä ja että ihmisen tehtävänä on löytää totuus

näistä kuvista. Tämä tajunnan prinssiippi meissä on valheen ilmentäjänä, mutta siinä piilee mahdollisuutena totuuden tajuaminen. »Hiljaisuuden Äänessä» sanotaankin, että mieli on suuri todellisuuden tappaja, oppilas tappakoon tappajan. Ihmisen tehtävänä on ilmentää järki tämän ajatusprinssiipin avulla ja luoda järjestys siinä olevaan kaaokseen.

Järjenkyvyn heräämiseen asti kehityksemme on ollut vain enkelien lahjaa. Siitä eteenpäin astuu ihminen yhä määräävämmäksi tekijäksi omassa kehityskulussaan. Nyt olemme jo siinä asemassa, ettemme pääse eteenpäin ilman omaa ponnistustamme. Tämä on ensimmäisiä oireita siitä vapaudesta joka juontuu jumalallisesta alkuperästämme. Tämä vapaus ei ole kuitenkaan mielivaltainen, vaan se on kytketty vastuunalaisuuteen. Ihminen on nykyisessä tilassaan siinä asemassa, ettei hänen kehityksensä ole riippuvainen ratkaisevasti ulkonaisista olosuhteista. Ympäröivät olosuhteet ja sisäisetkin syyt kyllä pakoittavat ihmistä vähitellen muuttamaan itseään ja tekemään ratkaisuja, joiden johdosta jumalanpoika yhä enemmän pääsee vaikuttamaan ainemaailmassa. Mutta tämän lisäksi on jokaisella edessään sisäisissä maailmoissaan kaita tie, jolle voi astua ja tietoisesti ottaa askeleita henkisen elämän tiellä. Teosofisen liikkeen alkuaikoina herätti paljon hämmennystä, kun H. P. B. puhui viides- ja kuudes-kierrokselaisista. Näillä nimi-

tyksillä hän tahtoi osoittaa, että oli jo olemassa ihmisiä, joiden henkinen tila oli sellainen, joka suurella ihmiskunnalla tulee olemaan vasta kaukaisessa tulevaisuudessa. Oli jo olemassa ihmisiä, mestareita, jotka olivat samassa asemassa kuin ihmiskunta viidennessä luomispäivässä ja nykyinen enkelikunta. Sillä määrättyjen vihkimyksien saavuttaminen merkitsee juuri samaa kuin siirtyminen enkelikunnasta toiseen.

Missä nyt on määrätietoisen henkisen kasvun alku? Se lähtee siitä havainnosta, että ihmiselämällä täytyy olla joku tarkoitus. Ne entiset, sekä uskonnolliset että muut selitykset, joita hän mahdollisesti on omaksunut, näyttävät pohjautuvan tyhyyteen. Ihminen alkaa kaivata selitystä elämänsä ongelmaan. Ja sanotaan, että etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan. Meidän päivinämme on tarjolla teosofis-kristosofinen maailmankatsomus, joka antaa täysin tyydyttävän selityksen kaikkiin ihmistä, ihmiselämää ja maailmankaikkeutta koskeviin kysymyksiin. Se ei jätä avonaiseksi ylifyysillisiäkään asioita. Se tyydyttää ihmistä hänen kaikissa kolmessa olemuspuolessaan: järjelle se antaa selvän filosofiansa, tunneluonnon se ohjaa veljesrakkauden tielle, ja tahtoelämälle se näyttää, mitä on toteutettava, mihinpäin kuljettava.

Kun ihmisestä tulee totuudenetsijä positiivisessa, aktiivisessa mielessä, joutuu hän nyt kysymään, mitä hänen on tehtävä. Ihmistä ei lopulta

tyydytä pelkkä järkeily eikä loogillinen asiain selvyys. Hän huomaa, että sekin saattaa johtaa eräänlaiseen sokeaan uskoon, jonka turviin on hyvä tuudittautua lepäämään. Hän huomaa välttämättömäksi toteuttaa maailmankatsomustaan käytännössä, ja siinä onkin hänen pelastuksensa.

Pekka Ervastin opastamana totuudenetsijä löytääkin oikean lähtökohdan etsinnälleen. Jeesuksen puhuu taivasten valtakunnasta, siitä kuningaskunnasta, jossa Jumala, Isä on hallitsijana. Sen valtakunnan kansalaiseksi tulee hänen pyrkiä ja sen valtakunnan lakeja oppia ymmärtämään. Jumalan valtakunta on ihmisessä sisäisesti — ainakin se on ihmisessä. Onko se myökin muualla, se asia ehkä valkenee myöhemmin. Entä tämän valtakunnan laatu ja sisäinen henki? Se selviää aluksi Jeesuksen vertauksissa.

Näissä vertauksissa puhutaan, miten kylväjä kylvää taivasten valtakunnan siemeniä, millä tavalla ne itävät ja tuottavat satoa. Toisissa ihmisissä kylvö menee hukkaan, toisissa se itää, mutta ajanollen kuihtuu ja kuivettuu, koska ei ole valmista maaperää. Muutamissa ihmisissä kylvö tuottaa hedelmää enemmän tai vähemmän maaperän mukaan, riippuen ihmisten erilaisuudesta. Ei tästä pidä hämmästyä eikä lähteä miekan kanssa uskoa levittämään. Se itää kyllä aikanaan jokaisessa, jos ei tässä, niin toisessa ruumistuksessa.

Ei pidä myöskään hätääntyä sen joukon pienuudesta, jossa taivasten valtakunnan siemen on itänyt. Sillä tällä on kasvuvoima itsessään. Se on kuin hapatus, kuin pieni hiivasolu, joka hetken kuluttua hapattaa koko taikinän. Sitä voidaan myöskin verrata pieneen siemeneen, joka kerran istutettuna kasvaa suureksi puuksi. Näistä taivasten valtakunnan ominaisuuksista opimme, että sillä on merkillinen kasvuvoima. Pahan mahti kuolee aina aikanaan, ihmisessä se kuolee ainakin kiirastulessa, mutta hyvä säilyy ja kasvaa ikuisesti. Pahaa ei pidä tappaa, se kantaa itsessään kuoleman, joka sen aikanaan korjaa. Se on niinkuin vehnäpeltoon kylvetty ohdake. Jos sen repäisee pois, nousee sen mukana vehniäkin. Antaa molempien kasvaa rauhassa, vehnä säilyy, mutta elämän kiirastuli polttaa ohdakkeet.

Taivasten valtakunnan lakeihin kuuluu, että sen lopulta voittaa se, joka kaikkensa uskaltaa. Se on niinkuin aarre, joka on peltoon kätkeyty, ja jonka löytäjä myy kaikki omaisuutensa, että sitten voisi ostaa koko pellon. Ei lopulta riitä pelkkä asiain harrastelu, vaan täytyy kokonaan antautua taivasten valtakunnan palvelukseen.

Tässä ei kuitenkaan ole syytä hätiköidä. Olemme samassa asemassa kuin morsiusneidot, jotka lamput kädessä odottavat ylkää. Pitää varata öljyä, jotta lamput palaisivat. Jos harrastuksemme ei ole kestävä, johtuu siitä, että öljy

loppuu ja lamput sammuvat. Taivasten valtakunnan asia pitää käydä rakkaaksi. Siitä pitää kasvaa koko elämän perustus. Silloin riittää öljyä. Jos elämässä käy kuinka hyvin tai huonosti tahansa, ovat ne ulkoisia asioita, jotka eivät saa estää jumalan valtakunnan etsintää, eivätkä muuttaa sitä tosiasiaa, että ihminen tuntee olevansa jumalsyntyinen olento, jonka tehtävänä on etsiä ja jos mahdollista, myöskin löytää taivastenvaltakunta.

Kristosofinen totuudenetsijä ymmärtää asiat näin. Hän ymmärtää myöskin, että Vuorisaarnan viiden käskyn noudattaminen on oleva hänen jokapäiväisen elämänsä sisältö.

Älä tee sitä ja sitä, sanotaan näissä käskyissä. Hän oppii välttämään syntiä. Syntiä on se, joka eroittaa ja työntää häntä pois päin taivasten valtakunnasta. Tämä on käskyjen negatiivinen puoli. Mutta niihin sisältyy aivankuin salattuna myönteinenkin puoli.

Älä suutu, älä hermostu ja vihastu, sanotaan ensimmäisessä käskyssä. Minkälainen ihminen ei vihastu? Hyvä ihminen. Jos katsomme oman sielunne syvyyteen, huomaamme siellä syvällä sen, jota sanomme persoonalliseksi tahdoksi. Tämä tahto on useimmiten paha. Jos näemme, että ihmiselle, joka meille on vähemmän mieluisen, käy hyvin, niin tunnemme kateutta. Jos hänelle käy huonosti, tunnemme vahingoniloa. Tämä on pahan tahdon aikaansaannosta. Sydä-

memme syvyydessä kasvaa kuin myrkyllinen loiskasvi, myrkkysieni, joka löyhkällänsä tukahduttaa sielussamme asustavan hyvän. Se saa ravintonsa noista meidän tunteistamme, joista nautimme, nautimme siitä, että tunnemme ilkeätä mieltä ja suutumme. Tämän luontomme tulee jalostua. Kun emme suutu, lakastuu tuo myrkkukasvi ravinnon puutteesta ja meissä herää hyvyys, hyvä tahto. Tämä ensimmäinen käsky on tärkeä ymmärtää, sillä sen noudattaminen helpoittaa toisten käskyjen oikeaa tajuamista.

»Älä ole epäpuhdas ajatuksissasikaan.» [Tässä toisessa Vuorisaarnan käskyssä huomaamme positiivisena puolena puhtauden käsitteen. »Puhtaat sydämeistä saavat nähdä Jumalan.» Kun tunnemme itse paremmassa minässämme olevamme osia Jumalasta, niin puhdistamalla sieluelämäämme osaamme nähdä jumalan lähimmäisessämme. Suhteemme toiseen sukupuoleenkin muuttuu veljen ja sisarensuhteeksi, ja näemme hänessäkin jumalallisen elämän pyrkivän ilmeneeseen.

»Älä vanho.» Tässä käskyssä tulee luoksemme totuuden henki. Totuuden janon pitää jossakin määrin vaikuttaa jo siinä ihmisessä, joka kristosofisiin asioihin jaksaa syventyä. Mutta tässä asetetaan totuus jokapäiväisen elämän koetus-kiveksi. Kun arkinen elämä pyhitetään totuuden tavoitteluun, herää erottamiskykyä. Alamme nähdä sen valheenhengen, joka maailmaa hallit-

see. Valheen ja väkivallan hengen. Alamme ymmärtää Jumalan suunnitelmaa elämässä ja sitä voimaa, joka sitä vastustaa. Siksi seuraakin luonnostaan neljäs käsky: »Älä vastusta pahaa.» Mitä seuraa, jos lakkaamme vastustamasta pahaa. Siitä seuraa rauha. Ulkoinen rauha ja sisäinen. Me vastustamme pahaa omassa itsessämme ja teemme juuri sitä, joka ei kuulu taivasten valtakunnan lakeihin. Jos taistelemme pahaa vastaan itsessämme, niin ajatuksemme on kiinni tuossa pahassa. Se saa uutta voimaa ajatuksistamme. Okkultinen sääntö on, että missä ajatuksemme ovat kiinni, sinnepäin suuntautuu sisäinen kasvumme. Jos sisäistä väkivaltaa käyttäen onnistumme kitkemään ohdakkeita omasta vehnäpellostamme, niin varmaan repäisemme mukana jotakin hyvääkin, jotakin inhimillistä, ja tilalle nousee suurempi paha, ylpeys siitä, että olemme hiukan toisten yläpuolella.

»Autuaita ovat rauhan rakentajat.» Olemme jo eräässä mielessä rauhan rakentajia, kun lakkaamme vastustamasta pahaa. Karman lainkin mukaan paha ei lopu sitä vastaan taistelemalla, vaan siitä luopumalla. Paha on nykyisellä kehityskohdallamme niin keskeinen kysymys, että henkistä elämää ajatellen suhteemme pahaan on ensitärkeä kysymys. Siksi P. E. sanookin, että pahan vastustamattomuuden käsky on uuden liiton kulmakivi.

»Rakastakaa vihollisiannekin.» Tämä viides käsky on luonteeltaan myönteinen. Me ihmiset asetamme toistemme välille kaikenlaisia raja-aitoja. Puolueet, yhteiskunta-asemat, uskon-suunnat, kansallisuuskysymykset ja rodut ovat eroittamassa meitä toisistamme. Meillä on kuin veren vika, että pidämme raja-aitojen takana olevia vihollisiamme. Siksi meidän olisi ensin järjellemme tehtävä selväksi, että olemme saman Isän lapsia koko ihmiskunta. Jos minä vihaan naapurikansaa, niin onko minulla takeita siitä, etten seuraavassa ruumistuksessa synny juuri heidän keskuuteensa? Päinvastoin kristosofinen viisaus opettaa, että vihan siteet synnyttävät ihmisiä samaan perheeseen yhtä usein kuin rakkauden siteetkin. Elämä on koulua ja sen läksyt usein visaisia, mutta kristittyinä meidän velvollisuutemme on tehdä itsellemme selväksi, että tämä koulu lopullisesti on rakkauden koulua.

Vuorisaarnassa esitetty käytännöllinen kristinoppi pätee ojennusnuoraksi jokaisen elämässä. Muutamille ihmistyypeille on kuitenkin luonnollista, että henkinen pyrkimys pitäisi olla kiinteätä ja keskitettyä. Elämän hyörinässä ja puuhassa tahtoo vuorisaarnan käskyt unohtua ja kun päivä on kulunut, tuntuu kuin se olisi kulunut hukkaan. Näitä ihmisiä varten Jeesus antoi Isämeidän rukouksen, mietiskelyohjelman, joka auttaa pyrkijää ajatusten keskittämisen kautta. Samaa tarkoittaa itämailla paljon käytetty

jooga. Pekka Ervast puhuu siitä myöskin paljon, joten meidän on lopuksi syytä tarkastaa näitä asioita joogan kannalta.

Mikä ensinnäkin takaa meille, että edistymme henkisesti? Saadaksemme vastauksen, voimme tarkastaa jonkun ihmisen sieluntilaa, ihmisen, joka tämän maailman tehtävissä saavuttaa tuloksia. Ajatelkaamme keksijää. Hän on innostunut ja rakastunut johonkin keksintöön, joka hänen pitäisi toteuttaa. Kun keksinnön aate on saanut hänet valtaansa, se pyörii yötä päivää hänen mielessään. Hän suorittaa tavalliset tehtävänsä vanhasta tottumuksesta. Olosuhteet kyllä pakottavat häntä kiinnittämään huomionsa milloin mihinkin, mutta kun muut asiat ovat sivuutetut, palaa ajatus itsestään tuohon keksintöön. Ei hänen tarvitse pakottautua sitä ajattelemaan, se tulee itsestään. Hänen sielunsa ikäänkuin on sellaisessa asennossa. Pitkin päivää, aina joskus tulee kuin välähdyksenä joku pieni ratkaisu, joku yksityiskohta selviää tuosta keksinnöstä. — Tulee sitten sanokaamme ilta, jolloin hän voi kokonaan antautua omiin mietteisiinsä. Silloin hän keskittyy aivan hirmuisella kiihkolla ja antaumuksella keksinnölleen. Koko ympäristö häipyä olemattomiin. Hän katselee vain sielunsa silmillä omaa luomustaan, sen jokaista yksityiskohtaa. Hän näkee koneensa käynnissä, se elää hänessä ja hän siinä. Sitten joku kerta tulee ratkaisu ja keksintö on valmis toteutettavaksi.

Tämä pätee esimerkkinä myöskin henkisessä elämässä. Missä liikkuu ajatuksemme ja tunteemme, minne päin tahtomme suuntautuu, siihen suuntaan myös ihmisinä kuljemme. Henkisen kasvumme ehtona on, että sielussamme olemme kuin kääntyneet Jumalaan päin, että meissä on pysyväinen kaipuu korkeinta kohti mitä tuntemme, kaipuu Mestarin täydellisyyteen.

Tätä sielumme asentoa voimme kasvattaa joogan avulla. Siinä on eri asteita, ja jokainen on tilaisuudessa tutustumaan niihin esim. Pekka Ervastian kirjoista.

Kun jooga merkitsee yhtymistä Jumalaan, ymmärrämme ilman muuta, että kysymys on ajatuksen, tunteen ja tahdon kasvattamisesta oikeaan suuntaan. Koska ajatus on meissä se voima, josta nykyisin helpommin saamme kiinni, joudumme joogaa harjoittaessamme ensiksi treenaamaan ajatustamme. Ajatus on kuin villi varsa, joka on taltutettava. Sille on asetettava suitset suuhun ja opetettava tottelemaan sitä minää, joka on ajatusten takana.

Silloin on apuna määrätty ruumiinasento ja harva, rauhallinen hengitys. Tavallisin länsimaalaiselle sopiva asento on niinsanottu egyptiläinen asento, jolloin istutaan kovalla tuolilla selkä suorana siten, että pää jännittämättä pysyy levossa. Kädet pidetään polvilla.

Hengityksen rauhoittamisella on määrätty fysiologinen ja okkultinen vaikutus. Jos ihminen

asetetaan nukkumaan vaakalaudalle huomataan, että uneen vaipumisen hetkellä pääpuoli käy keveämmäksi. Tämä johtuu veren virtaamisesta pois aivoista. Hengitys hidastuu samalla ja käy rauhalliseksi. Tätä ilmiötä käytetään joogassa päinvastaisessa järjestyksessä. Jos hengitys rauhoittuu, virtaa verta aivoista ja tajunta kääntyy helpommin sisäänpäin.

Ajatusten keskittäminen eli konsentratsioni on teknillisessä joogassa ensimmäinen varsinainen askel. Ajatus keskitetään esim. johonkin hyveeseen, sekä mietiskellään sitä joka puolelta tyyneästi, rakkaudella: minkälainen olisin, jos olisin esim. hyvä ihminen. Tämä konsentratsioni saattaa viedä lopulta joogan toiseen asteeseen, kontemplatsioniin eli ajatuskuvien näkemiseen. Siksi on välttämätöntä, että sieluelämämme aikaan saa edelläesitetyn oikean suunnan. Sen antavat vuorisaarnan käskyjen perinpohjainen mietiskely ja niiden käytännössä toteuttaminen. Ajatus ja tunne puhdistuvat ja suuntautuvat konsentratsionin avulla, mutta tahto vasta käytännön elämässä. Tekojemme sisäinen motiivi perustuu siihen sielumme tilaan, jonka joogan avulla olemme saavuttaneet. Sentähden joogaa harjoittavan teot kuuluvat henkiseen elämään, sikäli kuin tapahtuvat jumalanpalveluksena, Messarin silmien edessä.

Kun totuudenetsijä esim. aamuisin mietiskelee näitä viittä käskyä, hän tekee vakavan päätöksen

ja lupauksen noudattaa niitä päivän kuluessa. Vaikka hän illalla huomaakin, että päivä meni ehkä käskyjä muistamatta, niin jokainen uusittu mietiskely vaikuttaa, että yhä useammin hän lopulta huomaa ajatustensa askartelevan Vuori-saarnan parissa. Hän huomaa ajattelevansa totuutta, hyvyyttä, rakkautta, puhtautta ja hänen havaintonsa on, ettei niitä ole hänessä. Ne ovat niin syviä ja korkeita, ettei niistä saa kiinni. Hän alkaa niitä kaivata. Hänen henkensä pyrkii kääntymään Korkeinta kohti sisäisessä rukouksessa. Hänen henkensä alkaa jatkuvasti huutaa valoa ylhäältä. Ja kerran voi tulla hetki — ja se hetki on Isän kädessä —, jolloin valo tulee, jolloin liekki syttyy hänen sydämessään ja hänet tunnustetaan taivasten valtakunnan kansalaiseksi.

Huomaamme tästä, ettei ihminen voi itseänsä pelastaa, pelastus tulee muualta. Hänen pyrki-myksensä vain avaa kanavan, jota pitkin hengen valo voi häntä lähestyä. Kerran saattaa tulla hetki, jolloin Kristus syntyy hänen sydämessään, ja siinä on hänen pelastuksensa.

Ihmisen sisäistä kasvua uuden liiton tiellä sanotaan myöskin temppelin rakentamiseksi. Tällä on kaksikin merkitystä. Jeesus sanoi meidän ruumiimme olevan Pyhän Hengen temppelin, koska Jumalan henki asuu meissä. Tätä ruumiimme temppeliä meidän tulee rakentaa sellaiseksi, että Jumalan henki todella voisi sen kautta

puhua ja toimia. Mutta temppeliä rakennetaan toisessakin merkityksessä ja se temppeli on näkymättömän maailman ihme. Sitä temppeliä osavat rakentaa vain ne ihmiset, jotka rakentavat temppeliä omasta ruumiistaan.

Ymmärtääksemme tätä mysteriota edes vähän, ajatelkaamme, mikä meissä on se todellinen este, ettei Kristus voi meissä vaikuttaa. Se on meidän oma minuutemme. Ihminen saattaa joskus herkkänä hetkenään luvata, että hän luopuu joistakin pikkusynneistään ja paheistaan korkeampien asioiden vuoksi. Hän tekee päätöksiä ja lupauksia siinä uskossa, että Kristus niin tahtoo. Mutta Kristus ei tahdo meidän paheitamme, ja meidän hyveemmekin ovat avuttoman pieniä. Kristuksen olemus on rakkautta ja pelastamisen tahtoa. Kristus tahtoo pelastaa meidän minuutemme kuolemasta, kuoleman vallasta. Mehän olemme persoonallisuuksina kuolevaisia olentoja. Fyysisen ruumiimme kuoleman jälkeen kuolee vähitellen koko meidän alempi nelinäisyysimme. Tämä minuutemme se estää meitä pääsemästä Kristuksen yhteyteen, ja sentähden meidän pitää oppia kuolemaan jo eläissämme. Tästä mystillisestä kuolemasta puhuu Paavali hyvin selvästi sanoessaan, että minä en enää elä, vaan Kristus minussa. Se mietiskelyn ja Vuorisaarnan seuraamisen kautta saavutettu sielullis-henkinen perusasento, tuo jatkuva pyyntö ja rukous Jumalaan päin, se lopulta johtaa mystillisen kuoleman

portille. Se johtaa siihen sielullis-henkiseen kriisiin, ettei muulla ole merkitystä kuin Jumalan löytämisellä. Taivasten valtakuntaa eivät kaikki kykene ottamaan väkiryssä, mutta kaikille se aukenee mystillisen kuoleman portilla. Ja tätä kuolemaa seuraa ylösnousemus uutena ihmisenä. Se uusi ihminen on kyllä kasvanut vähitellen puhdistuksen tiellä, mutta uudessa syntymässä se Kristuksen kanssa valtaa hänen olemuksensa.

Näin uudestisyntyneen ruumis on nyt Pyhän Hengen temppele. Mutta hän on myöskin rakennuskivenä siinä temppelissä, joka on näkymättömissä maailmassa. Koska se temppele on eetterimaailman ihme, ei sinne voi tulla, eikä siellä saa oppia muut kuin ne, jotka Jeesus Kristukselta ovat saaneet iankaikkisen ruumiin siemenen.

Meidän tulee siis muistaa, ettei tällä persoonallisuudella ole arvoa itsessään. Se on kuoleman lain alainen, ja sen arvo on siinä, että Jumalanpoika sen avulla voisi tulla ihmisen pojaksi. Kun Kristus meidät pelastaa, on samalla vähäinen osa maanpäällä olevasta kurjuudesta muuttunut iloksi ja autuudeksi. Se, mitä ihminen ikävöi, asuu nyt hänessä. Ei ole enään epärointiä eikä epätietoisuutta ihmisen tarkoituksesta. Nyt hän tietää, että Kristuksen tulee hänessä kasvaa miehuuden täyteen mittaan, kasvaa voimassa ja väkevyydessä, jotta se voisi maailman pelastaa.

III.

ELÄMÄN KOULU.

Ihmiselämän lyhyt ajallinen vaellus ja siinä esiintyvät, usein vaikeatkin kohtalon kolaukset ovat kautta aikojen askarruttaneet ajattelevia ihmisiä. Selityksiä elämän tarkoituksesta tai tarkoituksettomuudesta esiintyy lukemattomia, enemmän tai vähemmän syvällisiä. Yleisenä piirteenä esiintyy niissä tiedon puute elämän tarkoituksesta. Kirkollisen käsityksen mukaan elämä on murheen laakso, ja materialistisen käsityksen mukaan mitään tarkoitusta vaille oleva ilveily.

Jos elämä on sattuman tulosta, kuten kouluisamme opetetaan, tai jos on se jonkun ylikuonnollisen, tyrannimaisen olennon aikaansaannosta, joka päättyy loputtomaan piinaan, tai yhtä loputtomaan autuuteen, ei sillä ole järkevää tarkoitusta. Vai onko jotakin tarkoitusta ikuisella piinalla? Jo tavallinen terve talonpoikaisjärki sanoo, että ihmistä voidaan rangaista siksi, että hän siitä jotakin oppisi. Eihän esim. maalliset tuomioistuimet ja vankilat ole perustettu kostamista varten, vaan väärintekijäin oikaisemiseksi, jotta

heistä — näin ainakin on tarkoitus — tulisi kunnan kansalaisia. Jos ihmissielu loputtomassa piinassa jotakin oppisikin, niin mitä se hyödyttäisi, koska piina ei lopu sittenkään. Samaa voimme sanoa ikuisesta autuudesta. Vähäiselläkin säälimiskyvyllä varustettu ihminen ei saata levätä ikuisessa autuudessa tietäessään muiden kärsivän. Siksi voimmekin suoralta kädeltä sanoa näiden elämäkäsitysten olevan patoloogisista aivoista lähteneitä ja aikansa eläneitä.

Pekka Ervastilla oli tapana nimittää elämää kouluksi ja myöskin suureksi seikkailuksi. Nämä nimitykset täydentävät toisiaan. Koulunimitys sisältää käsityksen oppimisesta ja järjestetystä opetusjärjestelmästä; samoin luokkajakoon sisältyy ihmisten erilaisuus. Seikkailunimitykseen sisältyy jotakin odottamatonta. On aivankuin koululaiset olisivat opintomatalla tuntemattomassa maassa, jossa voi tapahtua mitä odottamatonta tahansa. Seikkailukin opettaa. Se tekee opiskelun jännittäväksi ja sisältörikkaaksi.

Koulunimitys antaa elämälle selvän tarkoituksen. Niinpä kristosofinen elämäkäsitys opettaakin, että olemme oppilaita elämän koulussa. Olemme käyneet tätä koulua jo vuosimiljoonia, mutta loppututkimus on vielä kaukana. Jokainen uusi jälleensyntymä on kuin seikkailu — matkalle lähtö tuntemattomaan paikkaan, koska muistot viimeisestä elämästä ovat haihtuneet taivasmaailman kynnyksellä.

Elämänkoulun järjestykseen kuuluu, että sen jokainen oppilas on samalla opettaja. Varsinainen opettaja on tietenkin Valkoinen Veljeskunta, jolla on tieto elämän tarkoituksesta, mutta tämän Veljeskunnan jäsenet ovat toistaiseksi enimmäkseen salassa. Veljeskunnan lähetit, jotka tietäjinä ja uskontojen perustajina silloin tällöin esiintyvät maanpäällä, ovat antaneet niin selvät opetukset ja ohjeet elämänkoulun tarkoituksesta ja järjestyksestä, kuin se kullakin ajalla on ollut tarpeellista. Meidän tehtäväksemme on jäänyt koulunkäynti ja toistemme opettaminen näiden ohjeiden mukaan. Sentähden elämänkoulussa on vapaaehtoisuuden leima. Mestarit eivät pakoita. Saamme oppia tai olla oppimatta. Saamme elää niin vallattomasti kuin osaamme, Mestarit eivät estä. Mutta jos haluamme, saamme kuulla heidän opetuksistaan: »Te olette vastuussa siitä, miten elätte. Elämää hallitsee syysuhteen laki, joka mittaa samalla mitalla teille, jolla te mittaatte toisille. Pahuuden kylvökin saattaa kasvaa moninkertaisen sadon. Jos kylvätte tuulta, saatte niittää myrskyä.»

Pekka Ervast nimittää elämän koulua myöskin kiusausten kouluksi. Koska tämä koulu on vapaaehtoisuuden pohjalla ja ihmisluonto on laiska, olisi kehitys kovin hidasta, ellei eteemme heitetäisi ansoja ja kiihokkeita, jotka meitä kiusaavat. Nämä kiusaukset ovat tavallaan meidän ulkopuolellamme, mutta ne eivät vaikuttaisi meihin, ellei meissä olisi kohteita, joita ne kiihoittavat,

Sanotaan, että me nykyinen ihmiskunta olimme eläinkuntana kolmannen luomispäivän aikana. Vaikka nyt olemme ihmisiä, vaikuttaa meissä vielä eläin enemmän kuin ihminen. Niinkuin J. R. Hannula selittää, meissä on vallalla samat ominaisuudet kuin esim. sudella, ketulla ja jäniksellä. Olemme taipuvaiset ajatuksin, sanoin ja töin suden tavalla raatelemaan toisiamme, kettumaisen viekkaasti toisiamme pettämään ja hädän tullen jäniksen tavalla luikkimaan tiehemme. Voimme matelijain tavalla luikerrella toistemme edessä, tai niinkuin huuhkaja öisessä yksinäisyydessään ylpeillä omasta voimastamme. Tämä kaikki edustaa meissä olevaa eläintä, johon elämän kiusaukset kohdistuvat. Tämä eläin on meidän läheinen ystävämme, se on uskollinen kuin koira ja aina valveilla. Olemme väärässä kun siihen tuskastumme ja taistelemme sitä vastaan. Me voimme mielin määrin sitä piinata, se ei siitä pahastu. Se ei ole meidän vihollisemme, vaan uskollisin ystävämme, joka aina on meidän puolellamme. Jos meitä joku loukkaa, tämä eläin on heti takajaloillaan meitä puolustamassa. Vaikeassa tilanteessa se heti antaa hyvän neuvon, tietenkin oman **moraalinsa** mukaan. Jos meiltä jotakin puuttuu, se neuvoo esim. varastamaan ja antaa samalla toisenkin neuvon: ei saa joutua kiinni.

Kiusaus on nyt siinä, että luulemme tätä eläintä minuudeksemme. Se on meitä niin lähellä, koska

se on meidän veressämme. Olemme ennen jo puhuneet tästä kaamasta, himoelementistä ja praanasta, elämänvoimasta, miten praana fyysillistyy meidän ruumiissamme rauhasten välityksellä verisoluiksi ja erilaisiksi nesteiksi. Koska praana rakentaa verta niiden vaikutteiden ja pysyväisten mielentilojen mukaan, joissa sieluelämämme liikkuu, voimme aivan sanoa, että kaama meissä on sama kuin praana, elämänvoima. Kaama, eläin on meissä elämänvoima. Se on pääasiallisin kiihotin tavallisessa ihmisessä. Se on meitä niin lähellä, että yleensä luulemme sitä omaksi minuudeksemme.

Mutta kun me kuitenkin olemme ihmisiä ja meissä vaikuttaa myöskin jumalallinen puolemme, emme voi välttää ristiriitaa sielussamme. Meissä vaikuttaa kaksi voimaa, joista eläin toistaiseksi on voimakkaampi.

Elämänkoulusta puhuessamme voimme myöskin puhua sen koulun tutkinnoista ja kokeista. Olemme ruumiillisia olentoja, mutta meissä on myöskin sieluelämä: tunne, ajatus ja tahto. Siksi on luonnollista, että elämä kouluttaa meitä neljältä puolelta: tekojen, tunteen, ajatuksen ja tahdon tasoilla. Kun ihmisen persoonallisuus aikojen aamulla pantiin alulle, painettiin näihin periaatteisiin kuin täydellisyyden leima, joiden mukaan niiden tulee kehityksen kuluessa rakentua. Tämä kehitys tapahtuu nyt rinnakkain jumalallisten luomisvoimien ja ihmisen vapaan

valinnan toimesta. Nämä luomisvoimat erilaisten henkivaltojen muodossa heittävät tiellemme ansoja, jotka ovat omiansa kiihoittamaan meissä olevaa eläintä. Ihmisinä olemme kuitenkin vaistomaisesti tietoisia niistä täydellisyyskuvista, jotka sisältyvät meidän perinnettömihimme. Sentähden syntyy meissä sisäinen taistelu näitä henkivaltoja vastaan. Niinhän sanotaan Uudessa Testamentissäkin, ettei meidän — nim. Jeesuksen seuraajien — taistelumme ole taistelua lihaa ja verta vastaan, vaan henkivaltoja vastaan taivaan avaruudessa. Tämä on, sivumennen sanoen, ollut kirkolle kiperä kohta, sillä henkiä vastaan taistellessa on turhaa käyttää miekkaa, ja yhtä piittaamattomia ne ovat nähtävästi olleet saarinoille. Siksi onkin ollut luonnollinen otaksuma, että pimeyden henkivallat vaikuttavat niissä ihmisissä, jotka ovat kirkon käsityksiä vastaan. Kun tämä ihminen tuhotaan, niin ehkä siinä saavat henkivallatkin kuritusta. Mutta lihaa ja verta vastaan ei ollut hyvä taistella, siksi olikin syntisen polttorovio kirkolle varmin tienviitta, joka suorinta tietä ratkaisi pulmalliset kysymykset.

Kaikki kehitys on auttavien voimien yhteistyötä. Että me nyt olemme ihmisiä, siitä saamme kiittää niitä enkelijärjestöjä, jotka kehityksen tiellä ovat vanhempia. Siksi mekin vuorostamme olemme velassa heille. Kun kolmen edellisen luomispäivän ihmiset saivat käyttää tätä maa-

palloa, tätä neljättä luomispäivää työkenttänäap, täydentääkseen omaa kehitystään, toivat he luonnollisesti mukanaan karmaa, joka purkaantuu tällä maapallolla. He saivat luvan työskennellä täällä senvuoksi, että he samalla auttavat meitä. Mutta koska mekin olemme velkaa noille ja muille enkelijärjestöille, joudumme me olemaan kuin heidän karmansa lunastajina. Lunastajina tai uhreina, sillä tässä juuri tulemme noiden kiusausten eteen. Joudumme tekemään valinnan noiden kiusausten ja meissä olevan täydellisyyskuvan välillä. Jos osaamme voittaa ne kiusaukset, jotka heidän toimintansa heittää eteemme, silloin lunastamme heidän karmaansa sillä, että tällä voitolla heitä opetamme. Sillä me ihmiset olemme kutsutut opettamaan enkeleitä. Jos taas emme voita kiusauksia, joudumme heidän uhrikseen, ja heidän karmansa tulee kuin meidän karmaksemme, — koska saamme kantaa seuraukset lankeemisestamme.

Kuten olemme kertoneet, osa edellisten luomispäivien ihmiskunnista jäi kuin luokalleen. Heistä ei tullut enkeleitä sanan varsinaisessa merkityksessä, vaan pikemmin paholaisia. Näitä nimitetään Lusifereiksi, Ahrimaaneiksi ja Saatanoiksi. Näiden henkivaltakuntien toiminta kohdistuu meihin yhdeltä puolen katsoen siten, että Lusiferit ovat tekemisissä meidän tunne-elämämme kanssa, Ahrimaanit älymme ja Saatانات persoonallisen tahtomme kanssa.

Vanhoissa mysteriokouluissa asetettiin — kuten olemme lukeneet — pyrkijät kokeelle heidän neljää käyttövälinettään vastaavalla tavalla. Puhuttiin maa-, tuli-, vesi- ja ilmakokeista. Maakoe kohdistui ruumiilliseen elämään, tulikoe tunne- ja sukupuolielämään, vesikoe ajatus- ja ilmakoe tahtoelämään. Käytännössä tämä merkitsi, että pyrkijät asetettiin tilanteisiin, jolloin heidän päättäväisyytensä, rohkeutensa ja itsehillintänsä joutui kovalle koetukselle. Pyrkijä joutui sielulliseen järkytykseen, jolloin näiden kokeiden vaikutukset painuivat pysyvästi hänen mieleensä. Jälkeenpäin hänelle tietenkin selitettiin, että ne ovat vertauskuvia joistakin todellisuuksista. Kokelaiden tuli niitä mietiskellä, kunnes he uni-elämässä voivat kokea ne uudestaan. Silloin vasta näiden kokeiden henki oli heissä elävä. Uni-elämän kokeet ovat vertauskuvia nekin, mutta ne todistivat kokelaille, että näiden vertauskuvien henki oli heillä veressä. Se oli painunut heidän piilotajuntaansa ja voi sieltä tulla tarpeentullen voimana esille.

Elämänkoulun kokeet eivät ole vertauskuvia, vaan todellisuutta. Mysterioiden kokeet symbolisoivat juuri niitä. Ensimmäinen koe, johon ihmisinä joudumme, on maakoe. Sen kokeet ovat usein sängen sängen karkeita laadultaan ja ilmenevät ne siten kuin Lusiferit, Ahrimaanit ja Saatanat olisivat siinä yhteistyössä. Maakokeen symboli on kulta ja rahan valta. Ahneus ja omistamisen

halu ovat ihmisen karkeimpia sieluntiloja. Rahan mahti on niin voimakas, että se vetää puoleensa koko meidän olemustamme. Sentähden meidän tunteemme muuttuvat kiusauksissa rahanhimoksi ja saalistamisen haluiksi; siinä on työtä Lusifeereille. Rahassa kiinni olevat ajatuksemme voivat Ahrimaanin myötävaikutuksella tulla viekkaudeksi ja toistemme pettämiseksi. Tahtomme voi Saatanoiden vaikutuksesta viedä murhiin ja ryöväyksiin, ryöväyssotiin.

Kun ihminen lankeaa näiden henkivaltojen kiusauksiin, on se käytännössä sitä, että hän tunnustaa heidän inspirationsa oikeudenmukaisuuden. Lankeamalla kiusauksiin hän aivankuin vahvistaa heidän uskoansa heidän oman filosofiansa pätevyYTEEN. Hän on joutunut heidän oppilaakseen ja samalla uhrikseen, sillä koska heidän oppinsa ei ole sopusoinnussa elämän sisäisten lakien kanssa, johtavat ne käytännössä kärsimyksiin. Hän ei ole näin ollen kyennyt antamaan noille valheen hengille mitään opetusta, joka heitä auttaisi kehityksen tiellä.

Millä tavalla elämän maakoe olisi voitettavissa? Siten, että kasvatamme eläintämme pois omistamisen halusta. Meissä on sellainen, sanoisimmeko koiramainen ominaisuus, että omistaessamme jotakin, emme siitä mitenkään haluaisi luopua. Jos tätä omistusoikeuttamme loukataan, me suutumme ja raivostumme. Niinhän tekee koirakin. Jos yritämme ottaa luupalan koiralta, niin

se raivostuu. Mutta koirakin oppii, kun sille puhutaan. Se tulee nöyräksi ja osaa kieltää itsensä. Metsästyskoira on tästä hyvä esimerkki. Se palvelee ihmistä ajamalla riistaa, mutta syö vasta kun saa luvan.

Sama on meissä olevan eläimen laita. Kun se raivostuu, niin voimme sille puhua. Voimme sille selittää, ettei tässä mitään hätää ole. Nythän kuljetaan jo ihmisen latuja, eikä eläimen. Jeesus, joka oli ihmisistä täydellisin sanoi: »älä suutu». Meidän tulee seurata häntä. Ja sanotaan, ettei eläin meissä voi olla tottelematta ihmisen ääntä. Se vaikenee ja alkaa kuunnella. Siitä tulee palvelija, joka antaa voimaansa henkisissä pyrki-
myksissä.

Ajatelkaamme, kuinka paljon voimia käytämme juuri kaiken maallisen hyvän kokoamiseksi. Siihen kuluu suurin osa meidän voimistamme ja ajastamme. Jos tämän saman voiman voisimme kääntää Jumalan etsimiseen, taivasten valtakunnan työhön, kuinka toisenlaiseksi elämämme sisäisesti muodostuisikaan.

Sanomme, ettei meillä ole aikaa. Elämä on niin kiirettä täynnä, että kaikki liikenevä aika kuluu kunnollisen toimeentulon hankkimiseksi. Tämä on yksi kiusauksen muoto. Kiire on sitä varten, että se voitettaisiin. Jokainen totuudenetsijä tietää kokemuksestaan, että se on henki, joka hallitsee ainetta ja aikaa, eikä päinvastoin. Ottaessamme oman itsemme kasvatuksemme koh-

teeksi, meidän tulee tehdä tiliä itsellemme siitä, miten olemme aikamme käyttäneet. Kun eteen tulevat velvollisuudet on täytetty, silloin olemme oikeutetut kohdistamaan huomiomme henkisiin harrastuksiin. Tilaisuuksia on ehkä alussa vähän, mutta kun käytämme ne oikein, niin kiire pakenee. Siinä ilmenee meidän jumalallinen vapautemme, että voimme muuttaa ulkoiset olosuhteemmekin samalla, kun karmalliset velvollisuutemme tulevat oikein suoritetuiksi. Maakokeen ratkaisu on nyt siinä, että osaamme olla rikkaina köyhiä ja köyhinä rikkaita. Vaikka meillä olisi omaisuuttakin, emme siihen sisäisesti kiinny. Meidän ruumiimme ja koko aineellinen elämämme on Isän kädessä, olemme taloudenhoitajia, emmekä isäntiä. Näin eläen me myöskin voimme opettaa enkeleitä ja täten lunastaa heidän karmaansa vastalahjaksi siitä uhrautuvasta työstä, jota meidän hyväksemme on tehty.

Seuraava koe elämäkoulussa on tulikoe. Se on tekemisissä meidän tunneluontomme ja sukupuolivoiman kanssa. Tämä voima on vaikeimpia problemeja ihmiselämässä. Se on niin lähellä ihmistä, että jokainen poikkeuksetta joutuu tämän kokeen eteen. Sukupuolivoimassa on suuren ihmiskunnan sekä taivas että helvetti. Siitä lähtee runoilijoiden ja kirjailijoiden inspiroiva voima. Tuskin löydämme sitä kaunokirjallista teosta, jossa ei inhimillinen lempi näyttelisi jotakin osaa.

Okkultisessa kirjallisuudessa huomaamme yleisenä piirteenä sukupuolivoimasta puheen ollen, että se on ihmisessä eräänlainen välttämätön paha, joka on askeettimaisesti hillittävä. Tällöin ajatellaan etupäässä tämän voiman ulkonaista ilmennystä, suvunjatkamista ja selitetään, että sukuvoiman hillintä kääntää tämän voiman muualle, esim. aivoihin, ilmeten tämän jälkeen henkisesti luovana voimana ja yliaistillisten kykyjen herättäjänä. Tämä on tietenkin totta. Niin sanoo Pekka Ervastkin, että esim. selvänäköisyys on suorassa suhteessa sukuvoiman hillintään. Se on ihmisessä Pyhän Hengen voimaa, jota okkultisessa kirjallisuudessa nimitetään käärmetuleksi.

Sukuvoiman tarkoitus ei kuitenkaan rajoitu tähän. Aikaisemmin olemme puhuneet, että eetteriruumis pantiin alulle buddhin ilmentämistä varten. Buddhi on puhtaan veljesrakkauden prinssi ja sen toimintavälineeksi luotiin eetteriruumis ja sen voimat. Tästä ymmärrämme, että sukupuolieetterin toiminta antaa meille esimakua rakkaudesta lemмен muodossa. Lempi sellaisenaan on petosta, johtuen eetterivoimien tasaantumisesta. Se pettää meitä samaan tapaan kuin mielikuvitusvoima totuudennäkemystämme. Mutta siinä piilee kyky ilmentää veljesrakkautta. Siinä on sukuvoiman todellinen tarkoitus. Siksi emme voitakaan sitä sillä, että sen askeettimaisesti nujerramme. Näin tehden meistä tulee hirviöitä

ja ojennamme suoraan kätemme mustien voimien vaikutukselle, joka nostattaa meissä ylpeyden hengen. Sillä askeettisessa mielessä musta maagikkokin on täydellinen ihminen ja vastaa korkeankin moraalin vaatimuksia.

Pekka Ervast on tästäkin asiasta löytänyt ytimen. Se on pahan vastustamattomuuden käsky. Kun emme vastusta pahaa, emme ulkopuolellamme emmekä itsessämme, niin syntyy rauha. Meissä syntyy sisäinen rauha, joka johtaa sukueetterin niihin uomiin, kuin kehityksen laki henkisen elämän tiellä vaatii. Kaikki tapahtuu nyt ilman pakkoa ja veljesrakkauden voimat pääsevät eetteriruumiimme kautta esille. Sillä sukupuolieetterin todellinen olemus on rakkauden luova kyky ja suvun jatkaminen on sen voiman ajallinen sivuilmiö kehityskaaremme eräällä kohdalla.

Tulikokeen ratkaisu on lopulta perin yksinkertainen: Ehdoton puhtaus sisäisesti ja ulkonaisesti. Mutta se onnistuu vasta, kun osaamme uuden liiton hengessä asettua pahaan nähden oikeaan suhteeseen, sillä pahan vastustamattomuus on kulmakivi Jeesuksen käskyissä ja kaikki mitä rakennamme omassa olemuksessammekin, on tälle pohjalle rakennettava.

Ajatuselämämme asettaa meidät elämänkoulussa tekemisiin vesikokeen kanssa. Siinä tulee näkyviin Ahrimaanien inspiratio, joka kiihoittaa epärehellisyyteen ja petoksiin. Ylpeys on sille

tunnusomaista. Ihminen on Jumalan kaltainen, koska hänellä on järki. Järki tulee nostaa jumalaksi ja sen avulla luoda maailma uudestaan.

Viisaat ovat sanoneet, että totuus tekee meidät vapaiksi. Mutta tutkiessamme näitä alempia inspiratioita huomaamme, että niissä vapaus ilmenee nurinpäin käännettynä. Maakokeen yhteydessä tämä ilmenee siten, että olemme vapaat haalimaan tämän maailman hyvyyttä aivan edesvastuuttomasti, välittämättä vähääkään niistä, jotka jäävät tätä hyvyyttä vaille. Tämä inspiratio johtaisi toteutettuna täydelliseen anarkiaan, jossa vapaudesta ei olisi jälkeäkään. Tulikokeessa Lusiferien inspiratio johtaa ja vaikuttaa vapauteen sukupuolielämässä. Tämäkin vaikutus toteutettuna johtaa ihmisen alas päin eläintä kohti. Se johtaa sisäiseen orjuuteen ja kasvattaa ihmisessä veljesrakkauden vastakohtaa, raakuutta ja julmuutta. Vesikokeessa Ahrimaanien vaikutus kiihoittaa ajatuksen holtittomaan vapauteen. Ihminen saattaa hurmaantua omiin ajatusrakennelmiinsa niin, että totuus häipyä kokonaan näkyvistä. Kun nämä ajatusrakennelmat eivät pohjaudu totuuteen, vaan ihmisen alempaan ymmärrykseen, on tuloksena hämmennys ja sekasorto. Meidän päivinämme suuri ihmiskunta taistelee myöskin vesikokeessa. Maailma on täynnä aatteita ja »ismejä», toinen toistaan parempia. Kokonaiset kansat ovat haltioituneet näistä ideoista, joita ei missään ole

voitu toteuttaa niiden alkuperäisessä puhtauudessa. Niitä on yritetty toteuttaa aseilla ja tuloksena on ollut sorto, joka uhkaa ei ainoastaan ajatuksen vapautta, vaan tuhota koko ihmiskunnan.

Mikä nyt on vesikokeen oikea ratkaisu? Jeesus sanoo autuudenjulistuksessa, että autuaita ovat ne, jotka janoavat oikeamielisyyttä. Meidän tulee osata janoa ja ikävöidä totuutta ja oikeamielisyyttä. Tulee osata nöyrtyä elämän edessä ja tunnustaa itsellemme, ettemme tiedä oikeastaan mitään. Ajatusrakennelmamme ovat suureksi osaksi harhakuvitelmia ja uskomuksia, joiden läpi kyllä saattaa totuuden aurinko paistaa, jos osaamme hiljentyä ja kuunnella viisaiden opetuksia.

Osatessamme ratkaista näitä kokeita oikein, voimme samalla lunastaa edellisten ihmiskuntien karmaa siten, että omalla sisäisellä olemuksellamme todistamme heille, mikä on syvin elämän laki. Saarnat eivät auta. Elämän pyhät lait tulee todistaa elämällä. Koska nämä lait ovat löydettävissä vain täältä elämän pohjamudista, olemme me ihmiskunta siinä suhteessa armoitettussa asemassa. Jos osaamme olla nöyriä ja ottaa opiksemme, on meillä jakamista enkeleilkin. Oppiminen on kuitenkin tultava luonteesemme, sillä maailmankaikkeudessa me saamme jotakin aikaan ainoastaan sisäisen olemuksemme nojalla.

Ilmakokeessa joudumme tekemisiin tahtoelämän kanssa. Mitä on tahto? On paljon väitelytä tahdosta ja sen vapaudesta ja ajattelijat ovat yleensä siinä käsityksessä, ettei ihmisellä vapaata tahtoa olekaan. Se mitä nimitämme tahdoksi, on ainoastaan pakkoajatusta. Tämä pitääkin paikkansa jokapäiväisen ihmisen suhteen. Se mitä nimitämme tahdoksemme, on vaan tunnepitoinen ajatus, jota ajaa halu, himoelementti. Jos syvennymme tahdon olemukseen itsessämme, mitä se on ja mitä sen pitäisi olla, voidaksemme nimittää sitä tahdoksi, niin huomaamme erään seikan. Tahto-sanalla ymmärrämme voimaa, joka saa meidät toteuttamaan jotakin. Tahto ajaa meidät toimintaan. Yleensähan meitä ajaa toiminnan halu, mutta jos menemme itseemme kyllin syvälle, huomaamme siellä voiman, jota hyvällä syyllä voimme nimittää tahdoksi. Se voima pohjautuu itse elämän syvyyteen, Jumalaan. Huomaamme tämän voiman suhteen, ettemme ole oikeutetut sitä käyttämään — kuinka sanoisin — ilman lupaa. Meistä tuntuu, että osataksemme käyttää tahtoamme meidän pitäisi saada siihen lupa korkeammalta Itseltämme. Tämä merkitsee käytännössä sitä, että tahto voi toimia vain sellaisten asioiden yhteydessä, jotka eivät synnytä ristiriitaa sielussamme. Näiden asioiden tulee pohjautua hyvyyteen, totuuteen, rakkauteen... Kun me tunnemme sisässämme, koko olemuksessamme, että tämä asia on tosi,

että itse elämän Isä on tässä takana, silloin olemme kuin saaneet luvan korkeammalta Itseltämme tahdon käyttöön ja sen toiminta ilmenee meissä uskona.

Pekka Ervast selittääkin, että tahdon oikeampi nimi onkin usko. Usko voi siirtää vuoria, sanoo Jeesus. Hebrealaiskirjeessä sanotaan, että usko on toivottujen asiain aineellinen perusta, näkymättömien tekojen todiste. Kun ihmisessä usko, tahto on herännyt, hän suorittaa näkymättömiä tekoja. Hän saa näkymättömän maailman aine-olemuksen liikkeelle. Koska uskon perusolemus ja kohde on Jumala, on se samalla intuitiivista tietoa Jumalasta, joka tieto todistaa ihmiselle, että Jumala on rakkaus.

Uskonelämässä tahto on tullut vapaaksi samalla tavalla kuin tunne ja järki. Koska tämä usko herää? Pekka Ervast selittää, että kun sielussamme ristiriita tunteen ja järjen välillä tasaantuu, silloin herää usko. Kun olemme löytäneet maailmankatsomuksen, joka täydellisesti tyydyttää järkeämme ja jonka meidän sydämemme hyväksyy, kun olemme etsineet totuutta niin vakavissamme, että löytämämme elämänymmärrys ei enään siedä epäilystä, silloin taivaallinen Isämme siunaa meidät uskolla.

Ilmakokeessa elävä ihminen ei tämänlaista uskoa vielä ole löytänyt. Hänen uskonsa on järkipäätelmien totena pitämistä ja hänen kiusauksensa on siinä, että hän uskoo tämän persoo-

nallisen minänsä olevan oma itsensä. Hän rakentaa elämänsä tämän persoonallisuutensa varaan ja se johdattaa hänet melkein poikkeuksetta materialismin helmaan. Hän ottaa helposti inspiratioita Pimeyden ruhtinailta, jotka kiihoittavat häntä hankkimaan valtaa toisten yli. Nykyisenä kuumeenkiireisenä aikana huomaamme tämänkin kokeen ravistelevan ihmisiä. Kaikki pyrkivät valtaan, yksilöt, ryhmät ja puolueet. Valta ja mahti on se Maaran jalokivi, joka loistollaan houkuttelee ja lupaa paljon, mutta jonka valaisema tie vie kolkkoon yksinäisyyteen.

Ilmakokeen oikea ratkaisu on nyt siinä, että huomaamme persoonallisuuksina olevamme kuolevaisia olentoja. Alamme ymmärtää, että meissä on myöskin korkeampi minuus, joka on kuolematon. Tämän korkeamman minuutemme varaan meidän tulee rakentaa elämämme ja tulevaisuutemme. Meidän tulee luopua vanhoista ennakkoluuloistamme, että osaamme etsiä totuutta puolueettomalla tavalla. Tulee muistaa, ettemme ole maanpäällä ensimmäistä kertaa emmekä viimeistä. Olemme ikuisuusolentoja ja meidän tehtävämme on työskennellä ikuisuutta varten. Ja tämä työskentely vie lopulta uskon heräämiseen. Se todistaa etsijälle, että Jumala voidaan määritellä sanalla rakkaus. Hän tietää, että Jumala rakastaa häntä sanomattomasti ylimaallisella tavalla, ja samalla niin persoonallisen läheisesti.

Nämä elämänkoulun kokeet eivät välttämättä kulje perättäin, vaan ihminen saattaa olla samanaikaisesti useammassa kokeessa. Yksilö, niin kuin ryhmät ja kansatkin. Kun tarkastelemme elämää, huomaamme kokonaisten kansojen kamppailevan näissä kokeissa. Huomaamme, miten hirmuiset voimat aivan viime aikoina ovat nousseet ajamaan ihmisiä suurin joukoin hakemaan kokemuksia kaikilla mahdollisilla tavoilla. Elämän tahti on tavattomasti kiihtynyt ja todenmukaisesti tätä kiihtymistä jatkuu. Elämän koulu vetää meidät ahtaalle aivankuin jotakin käänteentekevää tutkintoa varten. Ennen saimme suorittaa tutkintomme silloin, kun se meitä huvitti. Tavallisesti se lykkääntyikin kuoleman taakse, jolloin kiirastulen laiskanläksyissä ehkä jotakin opimme. Mutta nyt on kiirastuli tullut maanpäälle, jopa todellinen helvettikin. Vaikeaa on enään elää ja toimia yksinomaan oman ymmärryksemme mukaan. Sillä elämä kysyy nyt vakavissaan sekä yksilöiltä, ryhmiltä että kansoilta: »Oletteko tosissanne yrittäneet hakea ratkaisuja minun kokeisiini? Ettekö jo ala huomata, ettei alempi ymmärryksenne kykene selvittämään elämän arvoitusta? Ettekö jo huomaa, ettei mammonan mahtia voiteta sitä haalimalla, ei ryöstöillä eikä verenvuodatuksilla, vaan käyttämällä sitä Mestarin työhön. Ettekö huomaa, ettei tunneluontonne puhdistu ja sukupuolipulma tule ratkaistuksi »vapaan rakkauden» eikä aske-

tismin avulla, vaan rakentamalla rauhaa maanpäälle. Ettekö jo ala huomata, että oman ymmärryksenne mukaan rakennetut elämäkatsomuksenne ja maailmanparannuspuuhanne uhkaavat viedä koko ihmiskunnan tuhoon, ja raunioittavat jo rakennetut sivistykset. Mestarien sanomassa on totuus, ottakaa oppinne heiltä, ja heihin nojaten opettakaa toisianne. Ettekö niinkään huomaa, että oma tahtonne on itsekäs ja elämän tahtoa vastaan. Oma tahtonne johtaa kärsimyksiin. Minä kasvatan teitä ihmisiä sitävarten, että Isän tahto toteutuisi teissä ja teidän kauttanne maailmassa; että rauha, sopusointu ja onni lopultakin toteutuisi maanpäällä. Kun tämän ymmärrätte ja elämässänne toteutatte, silloin saatte todistuksen. Sillä elämäkoulun todistukseen merkitään vain ne eettilliset arvot, jotka olette luonteeksenne kasvattaneet.»

Voisimme vielä kysyä: »onko meillä mitään hyötyä siitä tiedostamme, että elämä on koulua ja että sen koulun tarkoitus on kasvattaa meistä ihmisiä?» Sillä hiljaisina hetkinämme kyllä tunnemme, että kaukana vielä olemme ihmisyydestä, että todellisen ihmisen perustyyppi täytyy olla paljon korkeampi.

Saadaksemme järjellisen vastauksen on elämää ajateltava jälleensyntymisen ja karman kannalta. Mitä emme tässä elämässä saavuta, sen voimme saavuttaa seuraavassa. Vaikka tämä persoonallisuutemme kuoleekin, syntyy korkeamman mi-

nämme toimesta aikanaan toinen persoonallisuus, jolle lankeaa vastuu nykyisistä edesottamuksistamme. Sanoihan Jeesuskin opetuslapsilleen valittaessaan leikkuumiesten vähyyttä, koska eloa oli paljon: »Tässä on se sana tosi, että kylväjä on toinen ja toinen on leikkaaja. Toiset ovat vaivan nähneet ja te olette tulleet heidän vaivainsa hedelmille.» Tässä selvästi puhutaan opetuslasten edellisistä ruumistuksista.

Karma, tasapainon laki pitää yllä järjestystä jälleensyntymisen pyörässä. Näin saa elämänkoulu ikuisuuden luonteen ja hämäriltä näyttävät kohdat selviävät näiden oppien valossa.

Velan maksu tapahtuu elämänkoulussa joko vapaaehtoisesti tai pakosta. Elämänlaitkin voivat tuomita meidät pakkotyöhön, jos emme halua maksaa karmallista velkaamme. Mutta velkaa ei aina tarvitse maksaa kärsien. P. E. sanoo, että niinpaljon pahaa kuin olemme saaneet aikaan, niinpaljon iloa ja onnea meidän on sen lunastamiseksi luotava.

Tässä on kuitenkin huomattava ero ajan ja ikuisuuden välillä. Paha on ajallista, hyvä on ikuista. Jos esim. koko elämämme olemme tehneet työtä sillä tavalla, että olemme johdattaneet ihmisiä pois totuudesta, niin meidän kohdaltamme tämä työ päättyy kuolemassa ja karma pitää huolen siitä, ettemme seuraavassa elämässä ole tilaisuudessa sitä jatkamaan. Harhaanjohdettujen kohdalta on asia sama. Kiirastulessa kuoleman

jälkeen heille selviää totuus ja se opettaa varovaisuutta. Ajassa tehty paha häviää ajan vierieissä sekä tekijältä että hänen uhreiltaan.

Hyvän kanssa on toisin, koska se on ikuista. Jos tietoisesti teemme hyvää, hyvästä tahdosta, se ei häviä. Paitsi että itsellemme luomme näillä teoilla paremman tulevaisuuden, me voimistutamme kanssaihmisissä heissä olevaa hyvää, joka täten kasvaa ja säilyy ikuisuudessa. Sentähden hetken todellinen hyvä voi lunastaa pitkäaikaisenkin pahan karmallisesti katsoen.

Tästä meille selviää, että tieto näistä asioista on todella valtaa. Jos ihminen suuntaa elämänsä kulun tietoisesti elämän salakouluun, niin hänen työnsä ikuisuudessa säilyvänä nostaa hitusen koko ihmiskuntaa.

Sillä elämässä on myöskin salakoulu, johon jokainen on oikeutettu astumaan. Se koulu on jokaisessa ihmisessä sisäisesti. Jokainen, joka ottaa Vuorisaarnan opettajakseen ja sitä seuraa hengessä ja totuudessa, arkisen elämän yksityiskohdissa, on astunut elämän salakouluun. Ihminen voi vakavissaan sanoa elämälle, Jumalalle, korkeammalle Itselleen: »kasvata sinä nyt minusta oikea ihminen. Minä tahdon kykyni mukaan noudattaa niitä neuvoja, joita Vuorisaarnassa opetetaan, että minustakin tulisi työntekijä Herran viinimäkeen.» Ja elämä kuulee hänen pyyntönsä ja laskee enemmän kuormaa hänen hartioilleen. Eikä tämä taakka ole mielivaltaista kiu-

saamista, se on ihmisen omaa karmaa. Hänelle annetaan lisäkuormaa sitä varten, että hän enemmän oppisi ja nopeammin voisi karmansa lunastaa.

Tämä lisäkuorma on tavallaan ihmisen ulkopuolella ja tavallaan hänen sisällään. Ihmisen piilotajunnassa on paljon vanhaa kamaa, joka nyt pyrkii pinnalle. Sieluelämän merkillisestä rakenteesta johtuu, että ulkoisetkin asiat ovat usein lähtöisin juuri ihmisen omasta sieluelämästä. Huomaamme esim., että jos tunnemme vastenmielisyyttä toista ihmistä kohtaan, niin me menettelemme tämän tunteemme mukaan ja aikaansaamme itsellemme vaikeuksia. Todellinen syy on siis meissä. Sillä sympatian ja antipatian suhteen voimme hyvin sovittaa magnetismin lakia, jossa sanotaan, että samannimiset navat karttavat toisiaan. Meissä itsessämme on silloin sama heikkous kuin tuossa toisessa, ja me tunnemme sen antipatian.

Henkisesti itseään treenaava ihminen voi tulla sielullisesti herkemmäksi. Sentähden elämä voi tuntua vaikeammalta. Ulkoinen maailma ärsyttää häntä kovemmin, mutta siitä johtuu, että hänellä on enemmän tilaisuuksia myöskin voittoihin. Sentähden elämän salakouluun pyrkijältä vaaditaan rohkeutta, että hän uskaltaisi rukoilla, niinkuin Isämeidän rukouksessa sanotaan: »anna meille meidän yliaistillinen leipämme», s.o. anna meille sellaisia kokemuksia ja koettelemuksia, että me pitkin päivää muistaisimme, mikä on

elämämme tarkoitus. Sillä kiusauksien tullen ehkemme muistakaan, että elämää hallitsee rakastava järki. Siksi on välttämätöntä rukoilla: »älä anna meidän sortua kiusauksiin, vaan päästä pahasta». Päästä meitä siitä pahasta, joka on meidän alempi minuutemme, itsekkyytemme ja eläimellisyytemme. Sillä sinuun yksin, Isä, sisältyy elämän salaisuus. Sinulla yksin tulee olla valtakunta maankin päällä. Anna meille tämä usko, sillä henkemme syvyudessa me kuulemme Totuuden Hengen puhuvan, että taivasten valtakunta on lähestynyt.

IV.

MAAKAUDEN VAIKEUDET.

Olemme jo ennen tulleet maininneeksi, miten ihminen tässä meidän kehitysjärjestelmässämme on se tajunta, tajuntojen joukko, joka on aivan kuin lähetetty kaivamaan aineen salaisuudesta esille syvimmän tiedon ja senkautta saavuttamaan voiton, joka nostaa ihmisen korkealle enkelien yläpuolelle. Ihmisen kautta jumalanpojalla on mahdollisuus laskeutua aina kemiallisfyysilliselle tasolle asti ja suorittaa lunastustyö täällä aineen valtakunnassa. Olemme myöskin maininneet, että planeettamme ollessa kehityskierroksensa syvimmissä kohdassa, tässä neljännessä luomispäivässä, vaikuttaa siinä aivan kuin toinen jumala, mammonan jumala, paha henki, jonka mahti ja valta saattaa käydä niin suureksi ja koko kehitykselle niin kohtalokkaaksi, että voidaan puhua planeettaamme uhkaavasta tuhosta ja kuoleman vaarasta.

Vanhantestamentin luomiskertomuksessa puhutaan, miten neljäntenä luomispäivänä luotiin kaksi valoa, joista suurempi valo hallitsee päivää ja pienempi valo yötä. Kun ajattelemme, että

yö ja päivä ovat toistensa täydellisiä vastakhtia, voimme ymmärtää, että niitä hallitsevat valot vertauskuvallisesti esittävät alemman järjen, ymmärryksen valoa ja korkeinta jumalallista valoa. Tajunnan kannalta emme voi suorastaan puhua pimeydestä ja valosta, sillä onhan alempi ymmärryksenkin tavallaan valoa, mutta suuremman valon, jumalallisen totuuden valon vastakohtana voidaan puhua pienemmästä valosta, valheen valosta, joka hallitsee pimeyttä ja itsekkyyttä.

Että nämä valot luotiin neljäntenä luomispäivänä johtuu siitä, että persoonallinen ihminen oli luotava, jotta jumalanpoika voisi inkarnoitua aineen tasolla, sekä myös edellisten luomispäivien ihmiskuntia silmälläpitäen, koska heidän oli jatkettava kehitystään syntiä tehden, että heissä heräisi ihmisyys ja uhrautumisen kyky.

Näiden kahden valon ikäänkuin käytännöllisen sovellutuksen näemme syntiinlankeemuskertomuksessa. Paratiisissa oli kaksi puuta, hyvän ja pahantiedon puu sekä elämänpuu. Ihminen oli alkujaan paratiisillisessä tilassa. Hänen järkensä oli heikko, mutta se oli viaton ja altis ottamaan vastaan vaikutteita. Se seurasi herkästi korkeampaa valoa, joka jumalien ja enkelien muodossa oli hänen luonaan. Mutta hän oli myöskin kokematon, ja sentähden vailla itsenäisyyttä. Sentähden joutuikin osa edellisten luomispäivien ihmisistä viettelijän asemaan auttaessaan ihmisiä joutumaan kokemuksen kouluun. Samalla he

kyllä saivat kokemuksia itsekin. Syntiinlankeemus kertomuksessa kuvataan näitä viettelijöitä käärmeellä, joka kehoitti ihmistä syömään hyvän ja pahantiedon puusta. Jossakin ihmisen sisätaajunnassa he houkuttelivat ihmistä hankkimaan kokemuksia ja alemman ymmärryksensä valossa järjestelemään elämäänsä. Ja ihminen viattomuudessaan seurasi viettelijän ääntä. Korkeampi valo unohtui vähitellen ja jällelle jäi vain alemman ymmärryksen pienempi valo, joka hallitsee yötä, pimeyden ja itsekkyyden maailmaa.

Tässä on hyvä muistaa, että valo luotiin kahdesti. Jumala sanoi luomistyön alkaessa: »tulkoon valkeus» ja valkeus tuli. Se valkeus oli Jumalan maailmassa, mutta se ei vielä ollut aineen pimeydessä. Paratiisissa oli ihminen siitä jotenkin tietoinen enkelien välityksellä, mutta se ei ollut hänessä ruumistuneena, eikä ainemaailmassa herrana. Sentähden suurempi valokin täytyi luoda tässä neljännessä luomispäivässä, tässä maakaudessa fyysilliseen tietoisuuteen. Sillä kun ihminen alkoi käydä kokemuksen koulua, ajettiin hänet ulos paratiisista. Paluu elämänpuulle oli mahdotonta, koska porttia vartioi enkeli kaksiteräisine miekkoineen. Selvää on, että paratiisillinen tila loppui kokemuksen koulussa, kun elämään tuli kärsimys. Enkeli taas on ihmisessä itsessään, hänen korkeampi minuutensa, joka kaksiteräisellä totuuden miekalla sulkee tien paratiisiin siltä, joka ei osaa eroittaa valhetta totuudesta, väärää

oikeasta. Kun ajattelemme elämänpuulle vievää tietä vanhassa liitossa, ei ollut muuta mahdollisuutta kuin oppia käyttämään totuuden kaksiteräistä miekkaa. Sen miekan tuli olla »hiessä hiottu, jumaloissa kirkastettu», käyttääksemme Kalevalan kieltä. Totuus ja oikeamielisyys, vanhurskaus oli se hyve, jonka avulla ihminen kykeni voittamaan Saatanan mahdin ja kieltäytymään vasemmankäden tiestä.

Teosofis-kristosofisessa kirjallisuudessa puhutaan,* että sitä mukaa kun alempi järki ihmisissä kehittyi, kasvoi myöskin pahuuden valta ihmiskunnassa. Tämä pahuus ei kuitenkaan ollut meistä varsinaisesta ihmiskunnasta lähtöisin, vaan sen toivat tänne pimeyden ruhtinaat, ensimmäisen luomispäivän ihmiskunta. Niiden, samoin kuin toisen ja kolmannenkin luomispäivän ihmisten oli jatkettava kehitystään tässä maakaudessa. He olivat tulleet ihmisiksi toisenlaisissa olosuhteissa. Heiltä, varsinkin pimeyden ruhtinailta, puuttui säälin ja armahtamisen kyky. Heidän tuli tehdä syntiä, että inhimillisyys heissä heräisi. He ruumistuivat suurissa joukoin neljännen juurirodun aikana Atlantiksella, ruumistuttaen siellä pahuuden koko mahtavuudessaan. Me nykyiset ihmiset olimme silloin vielä lapsen tilassa ja osasimme vain matkia noita ylpeitä asuuroita.

Toisen ja kolmannen luomispäivän ihmiset ovat jo siirtyneet enkelien valtakuntiin, mutta pimeyden ruhtinaita esiintyy vielä silloin tällöin

suurina sotapäällikköinä ja mahtimiehinä. Niinpä P. E. sanoo, että Napoleon I oli tyypillinen asuura.

Vaikka nämä edellisten luomispäivien ihmiskunnat ovatkin jo poistuneet suurimmaksi osaksi näyttämöltä, ovat he saaneet seuraajia meidän ihmiskunnastamme. Myöskin edellisten luomispäivien jälkeensä jääneet yksilöt vaikuttavat meihin sisästäpäin yllyttäjinä ja kiusaajina. Nämä Lusiferit, Ahrimaanit ja Saatanat voivat vaikuttaa meihin senvuoksi, että meissä on olemassa vastaavat kohteet ja heikkoudet, joita he kiihoittavat. Tämä on tietenkin tarpeellista kehityksen kannalta, sillä ihmisyyden häviää ylpeyden kasvaessa. Synnin tunteminen nöyryyttää ihmistä ja kasvattaa hänessä veljeyden ja yhteenkuuluvaisuuden tunnetta.

Pekka Ervast puhui; että taivasten valtakunta alkaa toteutua maanpäällä vasta, kun kuolema uhkaa maapalloa ja ne, jotka eivät silloin ole valmiit siihen astumaan, tai valmiiksi tulemaisillaan, ne siirretään toiseen taivaankappaleeseen. Tällä kuoleman uhkalla voimme ymmärtää, että pahuuden mahti käy niin ylivoimaiseksi, että täytyy tapahtua jotakin käänteentekevää planeettamme ja ihmiskunnan pelastamiseksi.

Tässä voisimme kysyä, eikö pahuuden mahti planeettallamme saavuttanut huippukohtaansa jo Atlantiksella, kun pimeyden ruhtinaat olivat valtansa huipulla ja musta magia kukoisti koko julmuudessaan? Olihan neljäs juurirotu karkein

ja aineellisin tässä maakaudessa ja johtihan tämä pahuuden ylivoima lopulta koko mantereen tuhoon.

Tämä kysymys selviää, kun ajattelemme, että tämä varsinainen ihmiskunta on, niinkuin alussa mainittiin, lähetetty lunastamaan planeettamme ja etsimään aineellisen maailman syvyydestä esille korkein jumalallinen tieto ja viisaus. Tämä ihmiskunta kuuluu Logoksen poikahierarkiaan ja on osa Kosmillisen Kristuksen ruumiista. Meidän tehtävämme on sillä tavalla erikoinen, että Kosmillinen Kristus voi meidän päivä tietoisuutemme kautta toimia täällä fyysillisellä tasolla. Atlantiksen hallitseva ihmiskunta ei ollut samassa asemassa Kosmilliseen Kristukseen nähden, koska se ei kuulunut meidän ihmiskuntaamme. Sen lisäksi Kristusvalo ei vielä silloin ollut laskeutunut fyysilliseen päivä tietoisuuteen, vaan pysytteli astraalisilla alueilla. Korkeita enkeleitä heistä on tullut ja tulee, mutta päivä tietoisuudessaan he eivät tunteneet Kristusta.

Atlantiksen aikana pahuuden valta oli eräällä tavoin rajoitettua. Ensinnäkin se kohdistui yhteen mantereeseen ja toiseksi, — kuten jo sanoimme, — pimeyden ruhtinaat eivät kuuluneet meidän ihmiskuntaamme. He saivat luvan käyttää tätä maapalloa temmelyskenttänään siksi, että he samalla auttoivat meitä eteenpäin. Meidän piti syödä hyvän- ja pahantiedon puusta, ja miten olisimme sitä osanneet, ellei olisi ollut viisaampia

edelläkävijöitä. Me olimme vielä lapsenkengissä ja jos osa ihmiskuntaa nostikin pahuuden huippuunsa, oli suurempi osa, joka ei sitä tehnyt. Meissä oli pelastuksen toivo ja mahdollisuus.

Jos taas katselemme tätä viidettä juurirotua, on asia toisin. Me olemme ainoat järkiolennot tämän maan kamaralla ja meistä riippuu oma ja planeettamme tulevaisuus. Meitä nuorempia ovat ainoastaan vähemmistönä olevat raakalaiskansat, mutta heistä lienee vähän toivoa. Jos pahuus ja itsekkyyys pääsevät valtaamaan ihmiskunnan, ei se nyt rajoitu johonkin mantereeseen, vaan se käsittää koko maapallon. Onhan silloin selvää, että jos tämän tähden pitäisi mantereita hukuttaa, silloin pitäisi koko planeettamme tuhoutua.

Jos vertaamme nykyistä juurirotua neljänteen, huomaamme, ettei pahuus tässä ilmene aivan samanlaisena kuin edellisessä juurirodussa. Se ilmenee kuin astetta korkeammalla, niinkuin viides juurirotukin on korkeammalla kuin neljäs. Varsinaista mustaa magiaa ja noituutta esiintyy verrattain vähän ja on se suhteellisen viatonta Atlantiksen aikaan verrattuna. Sensijaan huomaamme, että mitä nykyinen rotu on menettänyt pahan syvyydessä, sen se on voittanut laajuudessa.

Pekka Ervast selittää, että usko korkeammassa mielessä on jumalallisen tahdon toimintaa meissä. Meidän korkein prinssiippimme aatma toimii meissä ja se ilmenee uskona, joka pohjautuu niin syvään

totuuteen, että se voi vuoria siirtää, kuten Jeesus sanoo. Mutta aatman toimintaa varten luotiin fyysillinen ruumis ja sitä hallitsee toistaiseksi persoonallinen järkinä. Tällä järkinällä on myöskin eräässä mielessä vapaa tahto ja sen toiminta perustuu meissä olevaan kaamaan, eläin-ihmiseen. Niinkuin aatma edustaa vapautta ja autuutta, ilmenemisen tahtoa, edustaa ja persooni tämä eläinihminen rajoitusta ja kärsimystä. Kuten ennen olemme maininneet, kaama ja meidän minätietoisuutemme asuu veressä ja tätä tietä hallitsee fyysillistä ruumista. Se synnyttää näinollen myöskin uskon: uskon rajoitukseen ja aineen ylivaltaan. Ymmärrämme ilman selityksiä, että tämä usko on kuolemanuskoa, koska se ei perustu totuuteen, Jumalaan. Tämä aineusko, materialismi, pohjautuu ja perustuu kuin heiluville hetteille, jonka pohjalla ammottaa tyhjyys ja olemattomuus. Mutta sillä on kyllin varmalta näyttävä perustus, ihmisen viisi aistia, jotka antavat järkinälle jalustan. Rajoittunut, itseks ihminen saa materialismista tuen omille pyyteilleen. Laskelmoiva järkinä, jota ei vaivaa liiallinen omantunnon herkkyyys, voi tähän maailmankatsomukseen vedoten puolustaa omia koltosiaan. Se on sangen antoisa lähtökohta erilaisille aatteille. Suuri sosialistinen liike perustaa tälle pohjalle maailmanparannuspuuhansa ja — kuten kokemus näyttää, — tiukan tullen ajaa asiaansa keinoista välittämättä. Koulut, joita

sanotaan sivistyksen ahjoiksi, kasvattavat lapsiamme täysin ainemaailman lakien mukaan: vahvempi voittakoon, heikompi sortukoon. Jokainen tiedekunta perustuu materialismiin, yksinpä sielutiedekin. Entä kirkot. Voisi olettaa, että ainakin kirkot papistoineen, jotka sanovat uskovansa Jumalaan, olisivat tästä hapatuksesta vapaat. Niin ei kuitenkaan ole. Ei meidän tarvitse kajota kirkon oppeihin. Kirkko osoittaa *teoillaan* oman uskonsa. Se sanoo uskovansa Jumalaan ja Jumalan johdatukseen niin yksilöiden kuin kansojenkin elämässä, mutta käytännössä se uskoo aseisiin. Ei ole liioiteltua sanoa, että mustin historia on kirkkohistoria. Jos nykyisellä kirkolla ei ole valtaa entisessä merkityksessä, niin ei se ole kirkon ansiota. Sen on ollut pakko luopua vallasta. Toivottomalta näyttää odotus, että kirkot omasta sisäisestä voimastaan heräisivät uskoon Jumalan johdatuksesta ja kääntäisivät miekkansa ristiksi.

Tieteillä on kuitenkin yksi pelastusmahdollisuus, jota kirkoilta puuttuu. Tiede saattaa omien tutkimustensa tuloksena löytää totuuden, jota ei käy kieltäminen. H. P. Blavatsky sanoikin, että kemia on se tieteenhaara, jolta voi toivoa paljon, joka vielä näyttää totuuden aineen suhteen ja kumoaa materialismin. Tämä pelastusmahdollisuus puuttuu kirkoilta, ne kun kieltävät asioiden tutkimisen.

Koulujen ja kirkkojen ansiosta on koko ihmis-

kunta suurin piirtein materialismin lumoissa. Suuri yleisö, joka ei asioihin tarkemmin syvenny eikä välitä syventyä, pitää näitä luonnollisina auktoriteetteina, omaksuen sellaisenaan koulujen ja kirkkojen opetukset.

Koska materialismilla on uskon ominaisuus siinäkin, että se pyrkii toteutumaan teoissa, on se saanut maailmassa aikaan sangen vakavan tilanteen. Joskin tämän aineuskon käytäntöön soveltaminen jokapäiväisessä elämässä tuottaa vaikeuksia, sillä ihmisiä pidättää oman turvallisuutensa vuoksi laaditut lait ja rangaistuksen pelko, niin se ilmenee toisella tavalla. Koska ajatus on voimaa sinänsä, on ihmisten usko synnyttänyt näkymättömään maailmaan aikojen kuluessa voimapanoksia, jotka pyrkivät purkaantumaan. Kun kehitystämme auttamassa toisilla tasoilla on olentoja, joiden antama inspiratio sympatisoi tämän ihmisten ajatusluomuksen kanssa, tulee se personoiduksi näiden kautta. On kuin näkymättömässä maailmassa olisi toinen jumala, joka kiihoittaa ihmisiä toimimaan uskonsa mukaan. Siksi syntyy sotia toinen toistaan julmempia. Elämme parhaillaan keskellä suurinta sotaa, mitä historia tuntee. Tähän leikkiin on asetettu kaikki arvot ja kaikki ihmiset. Vieläpä suoranaista mustaa magiaa yritetään käyttää sen palveluksessa, mikäli se tietämättömien, kaikki ylifyysilliset asiat kieltävien ihmisten kautta on mahdollista. Kun syvempi tieto noituudestakin puuttuu, se

yritetään korvata osaaottavien paljoudella. Vai mitä muuta on kuin noituutta se, kun sadoissa kirkkoissa rukoillaan samalta jumalalta voittoa omille aseille? Mitä muuta niinkään on kuin uudenaikaista velhoutta, kun suuria joukkoja kehoitetaan tarkoin määrättyä aikana luovuttamaan osan omaisuudestaan sodan alttarille? Näin saadaan kerätyksi vissi voimapanos näkymättömään maailmaan, palvelemaan sodan tarkoituksia.

Tämä kaikki on yötä hallitsevan pienemmän valon johdatusta. Tässä meillä on elävä esimerkki tämän valon, alemman järkimimme valaisemasta tiestä. Se johdattaa kuolemaan. Ei kuitenkaan itsekkyyden kuolemaan, josta seuraisi ylösnousemus, vaan ihmisyyden tuhoon. Näyttää siltä, kuin planeettamme olisi kehityksessään vaipunut syvemmälle kuin mitä olisi ollut tarpeellista ja mitä ehkä jumalalliseen suunnitelmaan alkuaan kuului.

Ihmiskehitystä valvovien jumalien tietoisuudessa oli jo aikojen aamulla selvänä, että kun aika tulee, on ihmiskunnalle lähetettävä apua. Neljäntenä luomispäivänä pitää luoda myös suurempi valo, joka hallitsee päivää ja johdattaa ihmisiä syömään elämänpuusta. Paratiisissa siitä syöminen oli hyödytöntä, koska ihminen tarvitsi pahan koulua, että hän osaisi valita hyvän. Nyt sitävastoin ihminen on kyllin itsenäinen osatakseen valikoida. Nyt hänen on opittava syö-

mään elämänpuusta ja elämään iankaikkisesti. Sitä kyllä ovat profeetat aina opettaneet: Pitää asettaa pääpaino ihmisen jumalalliselle syntyperälle ja elää iankaikkisuutta varten. On perustettu kouluja ja mysterio-opistoja, joissa ihmisiä on kädestä pitäen kasvatettu. Mutta olosuhteet hengen kannalta olivat toiset. Suurempi valo ei vielä ollut syttynyt päivä tietoisuuden tasolla. Kosmisen Kristuksen yhteyteen päästiin ainoastaan unitajunnan kautta. Se oli ainoa mahdollinen tie vanhan liiton aikana, sillä Kristus oli laskeutunut vasta astraaliselle tasolle. Meidän ihmiskunnastamme ei vielä kukaan ollut päässyt niin syvälle elämän mysterioihin, että olisi voinut ottaa vastaan Kristuksen päivätaajuntaansa. Siksi ihmisen kulku henkisen elämän lähteille oli vaikeaa ja voimia kysyvää. Oli opittava tietoisesti vaeltaamaan unimaailmassa, ja siellä löydettävä Kristus.

Viimeisen parin vuosituhannen aikana on planeetallamme tullut myöskin tämä päivää hallitseva suurempi valo. Sitä ei ole kertakaikkiaan luotu valmiiksi, vaan sen tulo on ollut asteettaista. Se on tullut kolmena perättäisenä vuodatuksena ja personoitui se Gautama Buddhassa, Jeesus Natsarealaisessa ja viimeksi Pekka Ervastissa. Buddhaa sanotaankin Aasian valoksi. Jeesus sanoo itsestään, että hän on maailman valo. Koska meidän päivinämme on puhuttu Pohjolasta tulevasta valosta, voimme ehkä Pekka Ervastia nimittää Pohjolan valoksi.

Koettakaamme nyt tarkastella, mitä näistä asioista voisimme ymmärtää. Mitä nämä vuodatukset merkitsevät meidän perinsiippiemme kannalta.

Voimme silloin sanoa, että kosminen Kristus, Jumalallinen aatteilu on kolmena perättäisenä vuodatuksena saapunut planeettaamme. Puhutaan mystillisestä Kristuksesta, joka asuu meissä ja voi meissä syntyä. Se on kuin pisara kosmisen Kristuksen suuresta merestä. Mitä se silloin merkitsee? Mikä on Kristus meissä?

H. P. B. selittää, ettei Kristus meissä ole ainoastaan joku korkeammista perinsiipeistämme, vaan ne kaikki kolme Logoksen kolminaisuuden kannalta katsottuna, edustaen Isää, Poikaa ja Pyhää Henkeä. P. E. taas sanoo, että Kristus voi olla buddhi, tai aatma, tai aatma-buddhi. Tästä ymmärrämme, ettei meidän korkeampi kolminaisuutemme ole mystillinen Kristus ilman muuta.

Ajatelkaamme asiaa persoonallisuuden kannalta. Olemme aikaisemmin puhuneet, että tunne-ajatusperinsiippi luotiin ilmentämään manasta, meissä olevaa järkeä, etteriruumis luotiin ilmentämään buddhia ja kemiallis-fyysillinen ruumis aatmaa. Samalla kun näiden ruumiiden siemenet laskettiin aikojen aamulla enkelien toimesta, samalla meidän monaadissamme herätettiin kolme voimaa: aatma eli ilmenemisen tahto, buddhi eli rakkauden autuus ja manas eli järjenkyky. Tämä työ ta-

pahtui tietenkin Kosmillisen Kristuksen tahdosta ja vaikutuksesta. Olemme nyt kehittyneet järjestelliseksi minuuksiksi ja meissä voi mystyllinen Kristus syntyä. Se voi syntyä kolmessa aspektissa: ensiksi järkenä, toiseksi järkenä ja rakkautena ja kolmanneksi järkenä, rakkautena ja tahtona. Kun persoonallinen ihminen etsii totuutta koko henkensä voimalla, tapahtuu lopuksi niinkuin Uudessa Testamentissa sanotaan, että Kristus meitä valaisee. Kosmillinen Kristus valaisee meidän korkeampia prinssiippejämme ja saa täten aikaan sillan ja yhtymisen alempien ja ylempien prinssiippien välillä. Kun kosmillinen Kristus valaisee manastamme, tapahtuu meissä järjen herääminen. Voisimme sanoa, että Kristus on syntynyt meidän järjessämme. Gautama Buddha on tästä esimerkki, samalla kun hän oli edelläkävijä tässä asiassa. Kun Kosmillinen Kristus valaisi Buddhan manaksen, hänen tunne-ajatusruumiinsa tuli, sanoisimmeko täydelliseksi. Siinä toteutui nyt Jumalan suunnitelma ihmiseen nähden. Hänen persoonallisuutensa järkipuolen avulla pääsi Kosmillinen Kristus työskentelemään aineen tasolla.

Jeesus Kristuksessa kosmillinen Kristus valaisi hänen buddhinsa ja tietenkin samalla myöskin manaksen. Sentähden voimme sanoa, että Kosmillinen Kristus laskeutui eetteritasolle asti, koska Jeesuksen eetteriruumis samalla organisoitui toimimaan buddhin, veljesrakkauden käyt-

tövälineenä, joten kosmillinen Kristus pääsi työskentelemään aineen tasolla rakkautena.

Pekka Ervastista voisimme sanoa, että kosminen Kristus valaisi koko hänen ylemmän kolminaisuutensa, ja siten myöskin aatma pääsi vaikuttamaan aineen tasolla. Ilmenemisen tahto tuli tässä ensimmäisen kerran jumalallisessa majesteettiudessaan toimivaksi ihmisen aivojen kautta. Siksi Pekka Ervast oli meidän ihmiskunnassamme ensimmäinen ihminen, jossa jumalallinen suunnitelma, jumalallinen täydellisyysskuva ihmisestä, kosmillinen Kristus ilmeni kaikissa kolmessa aspektissaan.

Nyt meidän pitää huomata, että nämä kolme ihmistä olivat esikoisia ja heidän työnsä kuului välttämättömyytenä ihmiskunnan pelastussuunnitelmaan. Meillä ei ole syytä luokitella, kenen työ oli tärkein, sillä ilman toisen apua ei toinenkaan olisi voinut työtään suorittaa. Buddhan työ oli tavallaan vaikein ja korkein, sillä niinkuin ennen olemme maininneet, manaksen ihmisen monaadissa kykeni herättämään vain kaikkein korkein enkelihierarkia, Serafiimit. Järjen kyky on kuin korkein meidän kyvyistämme, sillä ilman sitä eivät toisetkaan kyvyt voisi ilmentyä. Siksi se oli ensimmäisenä ilmennettävä aineen tasolla.

Se seikka, että kosmillinen Kristus on nyt kaikissa kolmessa aspektissaan tullut maailmaan, on saanut aikaan, sanoisimmeko täyskäännöksen

planeettamme ja ihmiskunnan elämässä. Meille on auennut uudet mahdollisuudet henkisessä elämässä. Kosmillis-mystillisen Kristuksen löytäminen ei nyt enään ole kaukainen asia, sillä sama, mikä tapahtui noille edelläkävijöille, saattaa nyt tapahtua meille jokaiselle, joskin ehkä pienemmässä mitassa. Kristus on meitä nyt niin lähellä, että se vaikuttaa meissä sisäisinä voimina. Meille on mahdollista — kuten P. E. sanoo — tulla tietoisiksi Kristuksesta täydessä päivätaunnassamme. Se on yksi uuden liiton tunnusmerkkejä. Mutta näiden edelläkävijöiden yhteydessä tuli planeetallemme myöskin kosmillisia vuodatuksia, jotka vaikuttavat yleensä ihmiskuntaan ja dynaamisina voimina ihmisiin sisästäpäin, jouduttaen tätä tietä ihmiskunnan kehitystä. Esimerkkinä mainittakoon P. E:n selitys, miten Jeesuksen kautta tuli ihmisiin sisäinen synnintunto, joten me nyt näemme oman syntyisyytemme ja epätäydellisyytemme selvempänä kuin ennen. Täydellisen ihmisen kuva on nyt jokaisessa ihmisessä niin selvä, että sen valossa on jokaisen pakko arvostella omaa epätäydellisyyttään. Sentähden meidän sieluissamme on ainainen ristiriita, joka pakoittaa meitä kuin korkeamman tuomarin edessä tuomitsemaan omia heikkouksiamme.

Nämä kosmilliset vuodatukset asettavat meidät kokonaan uuteen asenteeseen elämään nähden. Ihmiskunta on joutunut entistä kovempaan kou-

luun siksi, että elämän tahti on kiihtynyt. **Tapah-
tumat** ajavat kuin toisiaan takaa ja kun entiset
mielteet ja kiintymykset pitävät ihmisiä kahleissa,
yrittävät he vain omaa ymmärrystään seuraten
ratkoa eteentulevia pulmia. Näin joudutaan jar-
ruttamaan elämän kehitystä. Ajatelkaamme esim.
Buddhan työtä. Hänen kauttaan tuli maailmaan
korkeampi järki. Se lietsoi meissä hereille totuu-
den kaipuun. Vanha pimeys taisteli kyllä anka-
rasti vastaan, mutta sen oli vähitellen annettava
perään: syntyi tieteellinen totuudenetsiminen,
joka oli heijastusta Buddhan tuomasta totuuden
näkemyksestä.

Jeesuksen kautta tuli maailmaan veljesrakkaus,
veljeyden henki. Sitä toteuttivat alkuperäisessä
puhtaudessaan vain hänen opetuslapsensa ja ehkä
alkuseurakunnat, mutta sisäisenä voimana sekin
vaikuttaa maailmassa. Sosialistinen liike oli
tavallaan lähtöisin tästä inspiratiosta, sillä veljeys
oli senkin korkein tunnuslause alkuaan. Sekin
kaatoi paljon vanhoja käsityksiä ja vaikka se
lankesi materialismiin, on meidän päivinämme
ihmisten yhdenvertaisuutta, tasa-arvoisuutta ja
vapautta jokaisen helpompi käsittää kuin ennen.
Jokainen vähänkin ajatteleva ihminen pitää nyt
esim. orjalaitosta epäinhimillisenä. Tämä on
luettava sosialismin ansioksi.

Pekka Ervastin kautta tullut vuodatus on vielä
niin läheinen asia, ettemme voi sitä katsella näin
kaukaisesta perspektiivistä. Voimme kuitenkin

hänen omien esityksiensä perusteella todeta, että niinkuin syvin olemus Jumalassa on vapaus, on tämä vapaus näiden kolmen vuodatuksen heijastumina esiintynyt historian näyttämöllä. On taisteltu vapaudesta kolmessa asteessa: uskonnollisesta, poliittisesta ja aineellisesta vapaudesta. Tämä viimeksi mainittu taistelu on tavallaan parhaillaan käynnissä.

On kuitenkin huomattava, että kun ihanne toteutetaan taistelulla, on tuloksena ihanteen irvikuva. Eivät osanneet toteuttaa poliittista eikä uskonnon vapautta ne, jotka niiden puolesta taistelivat. He lainasivat keinot edeltäjiltään ja tuloksena oli sorto. Emme näe missään tästä kolmiasteisesta vapaudesta muuta kuin irvikuvia. Bolshevistisessä Venäjän maassa on täydellisimmin toteutettuina nämä irvikuvat noiden kolmen vuodatuksen inspiratioista. Järjen valona pidetään täysin materialisoitunutta ymmärrystä. Sitä todistaa se, että tieteellinen tutkimus tähtää kokonaan siihen, että valtio tulisi sotaissä mielessä mahdollisimman voimakkaaksi. Poliittisesta vapaudesta ei ole jälkeäkään. Uskonnon vapaus on poissa. Veljesrakkauden mahdollisuuskin on kuoletettu laillistetun ilmiantojärjestelmän avulla. Sen sijaan on laskettu vapaaksi ihmisten seksuaaliset väistot, mikä Kristusrakkauden irvikuvana on loistavasti onnistunut. Aineellinen vapaus on poissa. Ihminen on

valtion orja. Ruumiin »koskemattomuudesta» huolehtii laillistettu kuolemanrangaistus.

Tästä voisimmekin tehdä sen johtopäätöksen, että kun Isän valtakunta pienenä, aivankuin sinapinsiemenen kaltaisena on tullut maanpäälle, on sen vastapainoksi syntynyt suurena ja mahtavana Antikristuksen valtakunta.

Tämän maakauden ehkä suurin vaikeus on nyt siinä, että ihmiskunnan, joka tähän asti on melkein yksinomaan pienempää valoa seuraten syönyt hyvän- ja pahantiedon puusta, pitäisi nyt oppia suurempaa valoa seuraten syömään elämänpuusta. Tämä elämänpuu on nyt istutettu fyysillisen tason kamaraan, ja siitä seuraa itsestään, että olemme joutuneet kuin viimeisen tuomion aikakauteen. Ei tämä tuomio ole lähöisin vanhurskaan ja vihastumiseen taipuisan Jehovan päähänpistosta, vaan johtuu se siitä, että aatma-buddhi-manas ovat ihmiskunnan tajunnassa niin kirkastuneet, että niiden vastakohdat ihmisessä ja maailmassa tulevat kuin liian räikeään valaistukseen. Ihminen ei voi sitä sietää. Pahuutta ei mitenkään voi peittää ja salata niin, ettei se näkyisi. Ihminen on kyllä taipuvainen uskomaan, ettei hänen oma pahuutensa näy, mutta hän näkee sen pahan toisessa ja siksi se pitää hävittää. Hyvän puolesta taistelee jokainen paha vastaan. Koti, uskonto ja isänmaa. Ei vaan jakseta sulattaa, että »vihollisellakin» saattaa olla samat ihanteet.

Kun sitten on sodittu ja väsytty, huomataan yhtä ja toista. Yksilö alkaa huomata, ettei hän ollutkaan sankari, vaan peto. Kansat huomavat, että jossakin täytyy olla vika. Ei ole inhimillistä teurastaa miljoonia ihmisiä. Siihen täytyy olla jonkun syyppään. — Jo nykyisenkin sodan aikana on esitetty ajatus sotasyllisten rankaisemiseksi. — Loppujen lopuksi sota ei ollutkaan kunnian kenttä, vaan häpeän.

Tämän tuomion aikakauden alkamiselle on toinenkin syy, joka liittyy näihin kosmillisiin vuodatuksiin. Planeettamme ja ihmiskunnan kehityksen kannalta on välttämätöntä sodan ja väkivallan loppuminen maanpäältä. Materiaalisen maailmankatsomuksen täysi ruumiillistuminen ihmiskunnassa tekisi elämän maanpäällä mahdottomaksi. Se johtaisi ensinnäkin kaikkien sotaan kaikkia vastaan ja lopuksi täydelliseen kuoleman rauhaan, jossa kaikki henkiset pyrkimykset pestäisiin pois verellä. Tähän katkeaisi planeettamme tuleva kehitys, ja sehän on vastoin jumalallista suunnitelmaa.

Se, että Isän valtakunta ensimmäisessä asteessaan on nyt tullut maanpäälle, on myöskin johdannut karman johdon uudelleen järjestelyyn. Kristuksen johdolla toimiva karma tekee nyt oikeutta myöskin niille, jotka yrittävät Isän tahtoa noudattaa. Siksi sanotaankin, että planeettamme kulkee kirkastumistaan kohti. Sen lunastustyö planetaarisessa merkityksessä on jo

suoritettu näiden kolmen vuodatuksen kautta, ja tämä lunastustyö jatkuu nyt meissä ihmisissä. Jos jaksamme seurata mukana tässä yhäti kiihtyvässä elämäntahdissa, tässä aina voimistuvassa Jumalan valtakunnan tulemisessa, niin me kasvamme planéetan mukana. Ellemme jaksaa, saamme yrittää — niinkuin P. E. sanoo — toisella taivaankappaleella.

Maailmassa hallitsee nyt kaksi mahtia: mammonan valtakunta ja Isän valtakunta. Isän valtakunta voimistuu vähitellen, ja ajan ollen mammonan valtakunta ja mahti vähenevät. Sentähden voimmekin lopuksi kysyä, mikä on meidän tehtävämme ihmisinä? — Pekka Ervastian opetusten vaalijoina olemme saaneet tehtävän, jonka suuruutta ja kantavuutta emme kokonaisuudessaan jaksaa käsittää. Mutta sen voimme ymmärtää, että me olemme kohdallamme vastuussa ihmiskunnan tulevaisuudesta, eikä meidän pidä väheksyä sitä luottamusta, minkä olemme Elämän Herralta saaneet.

Jo se seikka, että Pekka Ervast syntyi Suomessa, asettaa meidät suomalaisina kysymyksen eteen, olemmeko mahdollisesti saaneet jonkun erikoistehtävän uuden kulttuurin alkaessa? Sillä uusi kulttuuri syntyy Pekka Ervastian elämäntyön tuloksena. Hänen opetuksensa olivat niin syvällisiä ja kauas tähtääviä, että sille perustukselle voidaan rakentaa kokonaan uusi sivistys.

Hänen kirjoituksistaan ja puheistaan huo-

maammeikin, miten hän toivoi Suomen kansan parhaimmiston käsittävän, että uusi aika on todella alkamassa. Vesimieskausi, kaksituhatta vuotta kestävä ajanjakso on juuri alkanut. Ne kosmoksesta tulevat voimavirrat ja inspiratiot, jotka Pekka Ervastin kautta purkaantuivat aina kemiallisfyysilliselle tasolle asti, ne aikaansaavat lopulta täyskäännöksen ihmiskunnan elämässä. Sentähden maailma on nyt levoton. Fyysillisen tason ilmapiiri tottui kyllä vähitellen tähän uuteen sähköisettyyn värähtelytilaan, mutta levottomuus siirtyi ihmisiin. Tämä levottomuus johtuu ainakin kolmesta syystä: Ensiksikin on ihmisiin tullut entistä suurempi toiminnan tarmo, koska tämä viimeinen vuodatus tapahtui tahdon linjalla ja kohdistui fyysillisen tason elämään. Toiseksi karma toimii nyt Kristuksen vaikutuksesta entistä nopeammassa tempossa, niin että olemme sen vuoksi vähän hätääntyneitä. Syy ja seuraus ajavat usein toisiaan takaa jopa kansojenkin elämässä. Vaikka kohdistamme kaikki voimamme siihen, että entiselle väkivaltaperiaatteelle rakennettu rakennuksemme pysyisi pysyissä, niin se näyttää sortuvan sittenkin.

Kolmas syy tähän levottomuuteen on, kuten edellä jo sanoimme, että ylemmät prinssiippimme ovat kuin kirkastuneet. Se heijastuu tänne persoonallisuuteemme ja vaikuttaa, että valhe, epäveljeys ja paha tahto eivät pysy salassa. Kuinka hienosti esim. päivälehtien propagandautiset

ovatkin muokatut, jokainen lukija kuitenkin aavistaa niiden todellisen tarkoituksen.

Tästä saamme sen opetuksen, että jos tahdomme olla uuden kulttuurin alkajia, meidän tulee elää ja toimia sopusoinnussa tämän uuden värähtelytilan kanssa. Lisääntynyt toiminnantarmo on kohdistettava henkisten arvojen tavoitteluun. Yhtä suurella tarmolla ja alttiudella, kuin ennen olemme toimineet alemman maailman arvojen kokoamisessa, yhtä suurella alttiudella meidän nyt on työskenneltävä taivasten valtakunnan tulemiseksi maanpäälle. Tästä on seurauksena, että rakennamme kalliolle, eikä rakennuksemme horju fyysillisen eikä psyykkisen maailman rajuilmoissa.

Kun näemme valheen, epäveljeyden ja pahuu- den entistä selvempänä, tulee meidän huomata, että ne lähinnä ovat meissä itsessämme. Meidän tulee työskennellä oman luonteemme jalostami- seksi, että tulemme toistemme kanssa toimeen. Sillä kuten P. E. sanoo, tämä uusi voima purkaan- tuu ryhmien kautta, ja ryhmä ihmisiä juuri muo- dostaa taivasten valtakunnan ensimmäisen ruu- miillistuneen ytimen. Emme osaa työskennellä ryhmissä, jos tuijotamme toistemme heikkouksiin.

Pekka Ervastin opetusten vaalijoina ja kristo- sofisen elämänymmärryksen omaksujina olemme kun kutsutut ja valitut muodostamaan uuden uskonnon ja uuden kulttuurin ytimen. Sentähden meistä riippuu, millä voimalla uusi uskonpuhdis-

tus lähtee maailmaa valloittamaan. Millä voimalla ja millä syvyydellä. Henkisessä elämässä ei suuria merkitse, jos me tunteillamme kallistumme jonkun oppisuunnan puoleen, oli meitä vaikka tuhansia. Tärkeintä on, miten olemme opetukset ymmärtäneet, ja sitä voimme opetella ryhmissä. Henkisten opetusten käytäntöönsovellutus tulee yksilölliseksi asiaksi ja tapahtuu se jokapäiväisen arkielämän hyöriässä. Se tuo probleeminsa kullekin erikseen. Sentähden meidän tulee tunkeutua kristosofisten opetusten ytimeen, että selviytyisimme jokaisesta tilanteesta voittajina. Henkisen valiojoukon tulee osata sekä ryhminä että yksilöinä voittaa, sillä taistelu ei kuulu heille. Heidän työnsä tähtää ikuisuuteen ja ikuisuuden kannalta ei ole muuta mahdollisuutta kuin täydellisyys ja voitto. Siksi meille on ojennettu hedelmä Elämän Puusta, että sitä syömällä oppisimme iankaikkisesti elämään.

KIRJALLISUUTTA:

PEKKA ERVAST:

Ruus-Ristin syntysanat Suomessa	18:—
Kiusausten koulussa	15:—
Valoa Pohjolasta	15:—

J. R. HANNULA:

Jos Kristusta seuraisin	15:—
Mestari ja me	45:—
Ihmisyys	50:—
y.m.	

Teosofis-kristosofinen Hyväntahdon aikakauskirja
POHJOLAN VALO, 10 n:oa vuodessa, hinta 70 mk.
Toimitus: T u r k u, P u r o k. 3 9.

P. E:n Kannatusliitto

Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Hinta 30:—, 50:—